

กัลยาณมิตร

www.kalyanamitra.org

ท ล ว ง พ ่อ ต อ บ ปั ญ ห า

หมวด ๒

ศีล - วินัย

โดย

พระภาวนาวิริยคุณ

(เผด็จ ทตฺตชีโว)

รองเจ้าอาวาสวัดพระธรรมกาย

ต.คลองสาม อ. คลองหลวง

จ. ปทุมธานี

จัดทำโดย : กองวิชาการ สำนักพัฒนาบุคลากร วัดพระธรรมกาย

คำนำ

เมื่อเกือบ ๓๐ ปีที่ผ่านมา มีอุบาสิกาท่านหนึ่ง คือ **คุณยาย อุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง** ศิษย์เอกของ**พระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร)** หลวงพ่อวัดปากน้ำภาษีเจริญ ท่านได้ปักหลักสอนสมาธิภาวนาให้แก่ผู้สนใจการประพฤติปฏิบัติธรรมเพื่อเข้าถึงธรรมกาย ที่บ้านธรรมประสิทธิ์ วัดปากน้ำภาษีเจริญ แม้ว่าในขณะนั้นหลวงพ่อดปากน้ำจะมรณภาพแล้วก็ตาม

ครั้งนั้น คุณยายอาจารย์ได้รวบรวมศิษยานุศิษย์ ผู้รักการปฏิบัติธรรมได้จำนวนหนึ่ง จนกระทั่งได้พบกับ**คุณไชยบุญย์ สุทธิผล** ซึ่งปัจจุบันคือ**พระราชภาวนาวิสุทธิ** (หลวงพ่อัมมชโย) เจ้าอาวาสวัดพระธรรมกาย และคุณไชยบุญย์ได้ไปตามรื้อนพิมพ์มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์มาอีกท่านหนึ่ง คือ **คุณเผด็จ ผ่องสวัสดิ์** ซึ่งปัจจุบันคือ **พระภาวนาวิริยคุณ** (หลวงพ่อดตชิว) รองเจ้าอาวาสพระธรรมกาย

ในช่วงเวลาที่พระเดชพระคุณหลวงพ่อดมชโยอุปสมบทใหม่ๆ ท่านได้ช่วยคุณยายอาจารย์ต้อนรับแขก และไขปัญหาข้อข้องใจต่างๆ ของสาธุชนที่มาประพฤติปฏิบัติธรรมที่บ้านธรรมประสิทธิ์ ต่อมาเมื่อหลวงพ่อดตชิวบวชแล้ว คุณยายอาจารย์ก็ได้ขอให้หลวงพ่อดตชิว ทำหน้าที่รับแขกและตอบคำถามต่างๆ แทน เพื่อสงวนเวลาให้หลวงพ่อดมชโย ได้มีโอกาสการปฏิบัติธรรม ศึกษาค้นคว้าวิชาธรรมกายอย่างเต็มที่

ทุกครั้งหลังจากที่สาธุชนลากลับไปแล้ว คุณยายอาจารย์มักจะคอยแนะนำว่าปัญหาต่างๆ ที่เขากลามาถามนั้น ควรจะตอบอย่างไร จึงจะถูกต้องตามหลักธรรม และเกิดประโยชน์ต่อผู้ถามอย่างเต็มที่ และนี่ก็คือที่มาของ “หลวงพ่อบอกปัญหา”

ต่อมา ศิษยานุศิษย์ของคุณยายอาจารย์ได้เพิ่มจำนวนมากขึ้นตามลำดับ จนบ้านธรรมประสิทธิ์คับแคบลง ไม่อาจรองรับได้ทั้งหมด คุณยายอาจารย์และศิษยานุศิษย์รุ่นแรกๆ จึงได้ขยับขยายมาสร้างสถานที่ปฏิบัติธรรมแห่งใหม่ ตั้งชื่อสถานที่แห่งนี้ว่า “ศูนย์พุทธจักรปฏิบัติธรรม” ซึ่งต่อมาคือ “วัดพระธรรมกาย”

ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา หลวงพ่อทัตตชีโว ก็ได้เป็นพระอาจารย์อบรมเยาวชน ในโครงการอบรมธรรมะภาคฤดูร้อน “ธรรมทายาท” ซึ่งจัดขึ้นสำหรับนิสิต นักศึกษาของมหาวิทยาลัยต่างๆ ท่านต้องคอยตอบปัญหาเกี่ยวกับการปฏิบัติธรรมของเยาวชนเหล่านั้นอยู่เป็นประจำ แม้ว่าท่านจะเพ่งบวชได้ไม่กี่เดือนก็ตาม

ครั้นเริ่มต้นสร้างวัดพระธรรมกาย ทุกวันอาทิตย์ ภาคบ่าย หลวงพ่อทัตตชีโวยังได้ทำหน้าที่เทศน์สอนธรรม และตอบปัญหาข้อสงสัยต่างๆ มาโดยตลอด จำนวนผู้ฟังได้เพิ่มมากขึ้นจากหลักสิบ หลักร้อย หลักพัน หลักหมื่น และก้าวสู่หลักแสนตามลำดับ เริ่มจากการนั่งเทศน์ได้ร่มไม้แล้วขยายเข้าไปในเตนท์ จนต้องสร้างเป็นศาลาถาวรให้จุคนได้ถึง ๕๐๐ คน ต่อจำนวนสาธุชนได้มากเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว จนกระทั่งต้องขยายเป็นศาลามุงจากขนาดใหญ่ จุได้หนึ่งหมื่นคน และกำลังจะเป็นสภารธรรมกายสากล ซึ่งเป็นอาคารถาวรจุได้กว่าแสนคนในไม่ช้า

เป็นที่ยอมรับกันอย่างกว้างขวาง ในหมู่นักศึกษานุกิษย์ว่า การตอบ

ปัญหาธรรมของหลวงพ่อดัตตชีโว สามารถข้อสงสัย ให้ความกระจ่าง
ชี้แนวทางแก้ไขปัญหาชีวิตของสาธุชนได้เป็นจำนวนมาก บางครั้งยัง
สามารถกลับใจบางคน ให้เปลี่ยนจากที่เคยหลงผิด ยึดถือผิดๆ มานาน ให้
มีความเข้าใจที่ถูกต้อง ตรงตามพระธรรมคำสั่งสอนของพระสัมมา-
สัมพุทธเจ้า

บทพิสูจน์ความสามารถในการตอบปัญหาขอหลวงพ่อดัตตชีโว
หนึ่ง คือเมื่อได้มีการรวบรวมคำถามคำตอบเหล่านี้ ลงพิมพ์ในวารสาร
กัลยาณมิตร คอลัมน์ “หลวงพ่อดัตตชีโว” แล้ว ไม่ว่าจะทำการสำรวจ
กี่ครั้งก็ตาม คอลัมน์ “หลวงพ่อดัตตชีโว” ก็ยังเป็น คอลัมน์ที่ได้รับความ
นิยมนิยมสูงสุดอยู่เสมอ

อาจกล่าวได้ว่า การตอบปัญหาของพระเดชพระคุณหลวงพ่อดัตต
ประสบความสำเร็จอย่างกว้างขวาง ควบคู่มากับการเจริญเติบโตของวัด
พระธรรมกาย ได้ช่วยสร้างสัมมาทิฐิบุคคลให้เกิดขึ้นในสังคมเป็นจำนวน
มาก ทั้งยังเป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาประเทศชาติ ยิ่งไปกว่านั้น เมื่อ
ผู้ฟังมีความเข้าใจที่ถูกต้องในเรื่องโลกและชีวิต ก็ย่อมมีศรัทธา พร้อมทั้ง
จะทุ่มเทกายใจ สร้างสรรค์ประโยชน์ให้เกิดขึ้นแก่พระพุทธศาสนาในที่สุด

แม้ว่าในระยะหลัง ภาระกิจต่างๆ ของพระเดชพระคุณหลวงพ่อดัตต
จะมากขึ้น จนไม่มีเวลาเทศน์สอนในบ่ายวันอาทิตย์เหมือนอย่างเคย แต่
ก็ได้มีผู้อ่านคอลัมน์ “หลวงพ่อดัตตชีโว” เขียนคำถามส่งมาขอให้ท่าน
ช่วยตอบเป็นประจำ นอกจากนี้ยังมีรายการตอบปัญหาทางวิทยุ และ
โทรทัศน์อีกด้วย

ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา เมื่อฝ่ายวิชาการรวบรวมคำถามคำ

ตอบได้จำนวนหนึ่งแล้ว ก็ได้ดำเนินการจัดพิมพ์เป็นรูปเล่มขึ้นครั้งหนึ่ง จนถึงปัจจุบัน มีหนังสือหลวงพ่อบทตอบปัญหาที่จัดพิมพ์เป็นรูปเล่มไปแล้วจำนวน ๖ เล่ม มีจำนวนคำถามคำตอบมากพอ สมควรอย่างยิ่งที่จะได้จัดแบ่งหมวดหมู่ปัญหาให้เป็นมาตรฐาน สะดวกแก่การศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมในภายหลัง

ฝ่ายวิชาการ มูลนิธิธรรมกาย จึงได้กราบขออนุญาตพระเดชพระคุณหลวงพ่อบทจัดพิมพ์หนังสือ “หลวงพ่อบทตอบปัญหา” ฉบับรวมเล่มขึ้น โดยได้จัดหมวดหมู่ปัญหาใหม่ และค้นคว้าที่มาของคำตอบต่างๆ จากพระไตรปิฎก ตลอดจนได้จัดทำเชิงอรรถไว้ท้ายเล่ม เพื่อความสะดวกในการศึกษาค้นคว้าต่อไป

“หลวงพ่อบทตอบปัญหา” ฉบับรวมเล่มนี้ จึงเป็นหนังสือที่ประมวลคำถามคำตอบในแง่มุมต่างๆ อย่างเป็นหมวดหมู่ สะสมมากกว่า ๒๖ ปี ใช้ภาษาที่อ่านเข้าใจง่าย แฝงไว้ด้วยข้อคิดสะกิดใจมากมาย แต่คงไว้ซึ่งสาระทางวิชาการอย่างครบถ้วน

ฝ่ายวิชาการ มูลนิธิธรรมกาย มีความมั่นใจเป็นอย่างยิ่งว่าหนังสือ “หลวงพ่อบทตอบปัญหา” ฉบับรวมเล่มนี้ จะเป็นประจักษ์แก่ดวงตา ปัญญา ที่ส่องสว่างเข้าไปในใจของผู้อ่านทุกๆ ท่าน สามารถขจัดปัดเป่าความทุกข์ ความเดือดร้อนใจ แก้ไขปัญหา อุปสรรค และข้อสงสัยต่างๆ ให้มลายหายไปได้ และหากผู้ใดได้ศึกษาและปฏิบัติตามอย่างจริงจังแล้วย่อมสามารถนำพานาวาชีวิตไปสู่ความเจริญรุ่งเรือง ทั้งทางโลกและทางธรรม จนกระทั่งถึงที่สุดแห่งธรรมได้ในที่สุด

ฝ่ายวิชาการ มูลนิธิธรรมกาย

หมวดที่ ๒

ศีล - วินัย

ส ำ ร บั ญ

๑. กิณไข	๑๐
๒. โกหกเพื่อให้สบายใจ	๑๑
๓. ขายเหล้า ขายเบียร์ ให้บริการ	๑๒
๔. ขุนกับแกลัมวินาศ	๑๔
๕. ข่าแบบมีเล่ห์เหลี่ยม	๑๕
๖. ข่ายุ้ง - ข่ามาร	๑๗
๗. ช่างพูดมากไปหน่อย	๑๘
๘. ใช้ยาไล่แมลง	๑๙
๙. ดื่มแค่ไหนจึงจะขาดสติ	๒๐
๑๐. ดื่มไวน์เจริญอาหาร	๒๒
๑๑. ดื่มเหล้าแก้หนาว	๒๓
๑๒. ตัดใจไม่ขาด	๒๕
๑๓. ตัดต้นไม้ที่มีเทวดาอยู่	๒๖
๑๔. ถ้าพระจะอ่านหนังสือพิมพ์	๒๗
๑๕. ทาสท้าว	๒๘
๑๖. ที่แล้วก็แล้วไป	๓๑
๑๗. เทียวหญิงโสเภณีผิดตรงไหน	๓๒
๑๘. บาปตามกฎหมาย	๓๔
๑๙. บาปบริสุทธิ์	๓๖
๒๐. เปื้อน	๓๗

๒๑. ไปเที่ยวดิสโก้เธค -----	๓๙
๒๒. ผิดศีล -----	๔๐
๒๓. ผู้บริสุทธิ์ -----	๔๑
๒๔. ผู้มีแต่ความบริสุทธิ์เป็นปกติ -----	๔๓
๒๕. ฝึกรักษาศีล ให้ตลอดรอดฝั่ง -----	๔๔
๒๖. พระยีนรอรับบิณฑบาต -----	๔๖
๒๗. พระสวดปาฏิโมกข์ไม่ได้ -----	๔๗
๒๘. พระหิ้วถังมาบิณฑบาต -----	๔๘
๒๙. เพชฌฆาต -----	๕๐
๓๐. ภิภษุณิของไทยไม่มีแล้ว -----	๕๑
๓๑. ยังพยายามเพราะไม่หายอยาก -----	๕๔
๓๒. รักษาศีลได้อย่างไร -----	๕๕
๓๓. รักษาศีล ๕ แต่ไม่ปฏิบัติมงคล ๓๘ -----	๕๘
๓๔. รีดนมวัว -----	๕๙
๓๕. แล้วแต่ศรัทธา -----	๖๐
๓๖. วัดเปิดเพลง -----	๖๑
๓๗. วิกาลโภชนา -----	๖๒
๓๘. ศีลคู่กับสติ -----	๖๓
๓๙. ศีล ๘ แตกต่างจากศีล ๑๐ อย่างไร -----	๖๔
๔๐. ศีล ๘ ลบ ๒ -----	๖๖

๔๑. ศีล ๘ ศีล ๑๐ -----	๖๗
๔๒. ศีล ๕ กับธรรมกาย -----	๖๘
๔๓. ลัมมาคารวะ -----	๖๙
๔๔. ใส่บาตรด้วยเงินแทนข้าว -----	๗๐
๔๕. อยากกิน แต่ไม่욕ได้บาป -----	๗๑
๔๖. อาจารย์ - อโคจร -----	๗๒
๔๗. อาชีพมาลัตว์ -----	๗๔
๔๘. เอาอย่างหลวงจีน -----	๗๖
๔๙. แอลกอฮอล์ เล็กๆ น้อยๆ -----	๗๘

๑. กิเลส

เอาไขเปิด ไขไก่ที่ซื้อจากตลาดมาทำอาหาร จะเป็นการผิดศีลข้อที่หนึ่งไหมคะ ?

ศีลข้อที่หนึ่งท่านใช้คำว่า “ปาณาติปาตา เวระมะณี” คือเว้นขาดจากการฆ่าสัตว์ที่มีลมปราณ คือเริ่มมีลมหายใจ ถ้าไขที่เราซื้อมาเป็นไขที่ฟักไม่ได้เลย หรือฟักไม่เป็นตัว ก็ไม่ได้ผิดอะไร

ถ้าถามต่อว่าแล้วจะรู้ได้อย่างไรว่าเป็นไขที่ซื้อมาฟักเป็นตัแล้วตอบว่าไขที่ฟักเป็นตัได้แล้วนั้น จะเริ่มเป็นจุดเมื่อกกไขไปได้ประมาณสัก ๔-๗ วัน ถ้ายกฟองไขส่องดูจะเห็นจุดโตประมาณเท่าเมล็ดถั่วเขียวหรือถ้าเอาไฟฉายส่องดูตอนกลางคืน จะเห็นเส้นเลือดขึ้นเป็นคล้ายตาข่ายชัดเจน ซึ่งแสดงว่าไขเริ่มมีชีวิตอยู่ข้างใน **ถ้าทุบไขตอนนั้นก็ถือว่าทำให้ชีวิตขาดลงไข** เป็นปาณาติบาต คือฆ่าสัตว์

แต่ถ้าถ้าไขนั้นยังไม่ได้ถูกฟัก หรือถึงเอาเข้าฟักแล้ว แต่เป็นไขที่ไม่มีเชื้อตัวผู้ผสมอยู่ ไม่มีชีวิตเกิดอยู่ภายใน การกินไขนั้นก็ไม่ผิดศีลอะไร โดยทั่วไปไขไก่ ไขเปิดในท้องตลาดขณะนี้ เนื่องจากผู้เลี้ยงส่วนใหญ่เลี้ยงแยกตัวผู้ตัวเมียออกจากกัน ไขที่ออกมาจึงเป็นพวกไขลม คือไม่มีเชื้ออยู่แล้ว จะกินก็กินไป ไม่ต้องกลัวผิดศีลข้อฆ่าสัตว์

ยกเว้นบางครั้งจับพลัดจับผลู เขาเอาไขที่ผสมแล้วและฟักแล้วจนมันเริ่มเป็นชีวิตขึ้นมา เอามาขาย ถ้ากรณีนั้นศีลข้อหนึ่งของเราก็จะพร่องไป แต่ก็แค่ต่างปร้อย เพราะเราไม่รู้ว่ไขนั้นมีชีวิตอยู่ คือเราไม่มีเจตนาฆ่ามัน (ดูประกอบเพิ่มเติมเรื่ององค์แห่งศีล)

๒. โกหกเพื่อให้สบายใจ

ศีลข้อที่ ๔ เรื่องมุสา นั้น หมายความว่าไม่ให้พูดคำที่ไม่เป็นจริง
เลยหรือครับ หรือมีข้อยกเว้นอย่างไรบ้าง ?

แน่นอนคำที่ไม่เป็นจริง ห้ามพูดเด็ดขาด ข้ออ้างชนิดที่เรียกว่าโกหกเพื่อให้คนอื่นสบายใจนั้นฟังไม่ขึ้น โกหกแล้วใครจะสบายใจหรือไม่สบายใจยังก็ตามเถอะ โกหกก็คือโกหก มันผิดนะ

คำถามประเภทนี้มักจะได้ยินจากพ่อบ้านจอมเจ้าชู้อยู่บ่อยๆ “กับคนอื่นผมไม่โกหกหรอก ผมจะโกหกเฉพาะกับเมียผมเท่านั้นแหละ คือพูดให้แกสบายใจ ผมคงไม่บาปนะหลวงพ่” นั้นแหละบาปชัดๆ เสียแรงร่วมทุกข์ร่วมสุขกันมาตั้งนาน ยังหลอกกันได้

คนที่ชอบอ้างว่าโกหก เพื่อให้คนอื่นสบายใจนั้น ลองสำรวจตัวเองใหม่จะพบว่า ถ้าเราเองได้จัดการเรื่องราวต่างๆ ในชีวิตประจำวันของเราอย่างรอบคอบถูกต้องแล้ว การที่จะมาโกหกเพื่อแก้ปัญหเฉพาะหน้านั้น ก็เป็นอันหมดห่วงไปได้ เพราะว่าไม่มีเรื่องอะไรที่เราจะต้องไปโกหกใครนั่นเอง แต่ถ้าเรายังต้องโกหกคนโน้นคนนี้อยู่ ก็แสดงว่ายังมีเรื่องที่ไม่ถูกต้องแอบแฝงไว้ ต่อไปชีวิตของเราจะไม่ราบรื่นแน่ถ้าไม่รีบแก้ไข

๓. ขายเหล้า ขายเบียร์ ให้บริการ

การมีอาชีพขายเหล้า หรือขายบริการให้ความสะดวกแก่
ผู้ให้บริการ ไม่ทราบว่าเป็นการสนับสนุนให้เขาผิด
ศีล ๕ หรือไม่อย่างไร หลวงพ่อกรุณาช่วยอธิบาย
ด้วยคะ ?

เอาอย่างนี้ก็แล้วกัน หลวงพ่อจะเล่าเรื่องเก่าให้ฟัง ที่บ้าน
หลวงพ่อดีเดิมก็เป็นเอเยนต์ค้าเหล้า ถามว่าแล้วมีบาปติดตัวไหม?

ตอบว่ามี หลวงพ่อเองตอนเป็นนิสิตมหาวิทยาลัย เคยได้ซื้อ
ว่าเป็นถึงเหล้าเคลื่อนที่อยู่ระยะหนึ่ง คนที่ค้าเหล้านี้โดยทั่วไปเขารู้ใหม่ว่า
คนที่ซื้อเหล้าไปกินจะเสียผู้เสียคน รู้ใหม่ว่ากินแล้วเขาจะเมา รู้ แต่
เขาไม่ส่งสารคนกิน เขาขาดคุณธรรม คือเมตตาจิต เห็นแก่จะได้
ฝ่ายเดียว แล้วก็เลยตั้งหน้าตั้งตาขายไปทั้งเหล้าทั้งบริการ

ด้วยบาปที่ขาดเมตตาจิตนี้ ไม่ว่าชาตินี้ชาติไหน ถ้าตกทุกข์
ได้ยากเมื่อไร จะไม่มีคนยื่นมือเข้ามาช่วยเหลือ ชาตินี้แม้เคยช่วย
ใครมาเท่าไรๆ พอถึงคราวตัวเองตกทุกข์ได้ยากบ้าง ก็จะไม่มีคนช่วย
เคยช่วยคนอื่นไว้ อาจจะเป็นบุญแค่ปลายนิ้วก้อย แต่บาปที่เขาขาด
เมตตาจิตมอมเมาคนทั้งโลกนี้ เทียบกันแล้วบาปเป็นกระบุงเป็นตะกร้า
เอามาเทียบกับบุญที่ทำไว้แค่ปลายนิ้วก้อย มันถ่วงกันไม่ได้ จัดกันไม่
ขึ้นหรอกนะ

โบราณจึงบอกว่า ใครที่ค้าเหล้าค้ายาเสพติด ทำบุญกับใคร
ไม่ขึ้นจริงๆ แล้วบุญก็ส่วนบุญ บาปก็ส่วนบาป แต่ว่าบาปมันมีตั้ง
เยอะ เมื่อเทียบกับบุญที่ทำไว้นิดเดียว มันก็เลยเทียบกันไม่ได้ คน

พวกนี้ทำบุญคุณกับใครแล้วเขาไม่เห็นความดีหรอก เพราะฉะนั้นใครที่เป็นคนขายเหล้า เป็นเจ้าของกิจการขายเหล้า หรือเป็นคนเลิรฟ์ ต่างก็มีเวรผูกพันกันไปอย่างนั้น

ภพต่อไปจะเกิดเป็นคนหรือสัตว์ก็ตาม จะมีเวรติดตัวไป ทำให้ปัญญาอ่อน งงๆ กังๆ ตลอดชาติ แล้วก็ไม่มีใครช่วยเหลือด้วย พวกเซียร์ให้เขาดื่มเหล้า ชาติต่อๆ ไปก็ไปเซียร์ต่อ คือมีสามัคคีเหล้า มีลูกขึ้นมาให้ดูแลจนตายจากกันไป เพราะฉะนั้นรีบเลิกเสียนะ

๔. ขุนกับแกล้มวินาศ

ผมให้สัจจะว่าจะรักษาศีล ๘ ตลอดไป แต่ผมต้องไปทำงานทางโลก ซึ่งอาชีพที่ทำได้ต้องมีการพบปะสังสรรค์กับลูกค้า ผมจะอย่างไรดีครับ ?

หลวงพ่อยกตัวอย่างที่เกิดขึ้นกับตัวเองให้ฟัง สมัยก่อนบวชหลวงพ่อก็ต้องทำงานทางโลก ต้องพบปะลูกค้า ต้องไปนั่งร่วมวงกับเขา แต่หลวงพ่อก็นั่งอยู่ได้ โดยไม่ต้องกินเหล้าไปกับเขาด้วย ซึ่งก็ทำได้ไม่ยาก เขากินเหล้า เราก็กินน้ำอัดลม กินกับแกล้ม ก็คุยกันได้เรื่อยไป ตอนนั้นหลวงพ่อก็คือศีล ๕ อยู่ ยังไม่ถึงศีล ๘ มีอาชีพเป็น Salesman บางครั้งก็ต้องพาลูกค้าไปเลี้ยง เขาจะกินเหล้าก็กินไป ไม่ว่ากัน เราไม่กินเหล้า แต่เรากินกับแกล้ม

ความจริงกับแกล้มเหล้าของพวกชี้เมานี้อร่อยดีเหมือนกันนะ แหม...เนื้อย่างก็อร่อยเข้าท่า ลาบก็เข้าท่า อร่อยอีกเหมือนกัน หลวงพ่อกินกับแกล้มอยู่ตลอดเวลา เขากินเหล้าไป เราก็กินกับแกล้มไป พอชักคอกแห้งก็กินน้ำอัดลม ก็ไม่เดือดร้อน ไม่ขัดคอกัน หนักเข้าๆ พวกเพื่อนชี้เมามาไม่อยากให้หลวงพ่อไปด้วย มันตั้งฉายาให้ว่า “**ขุนกับแกล้มวินาศ**” คบไม่ได้

วันหลังพอมันจะไปกินเหล้ากัน มันบอกตรงๆ เลย “ไม่ชวนไปหรอก กับแกล้มมีเท่าไรเอ็งกินหมด!” แต่เราก็ตอบกลับได้ ไม่แตกคอกัน ต่อมาๆ เจ้าพรรคพวกเพื่อนสนิทหลายคนที่ยากินเหล้า ในที่สุดมันเกรงใจ เลยเลิกเหล้ากันทั้งกลุ่ม ก็เท่านั้นเอง ใครจะใช้วิธีการอย่างหลวงพ่อก็ได้นะ อนุญาตให้เลียนแบบได้

๕. บ้าแบบมีเล่ห์เหลี่ยม

หลวงพ่ोज้าคะบางที่เราไปตลาด เราเห็นปลาช่อนที่เขาเอามาขายมันเริ่มช้ำแล้ว อย่งไรเสียอีกไม่นาน มันก็ต้องตายเอง เราไปซื้อปลาที่มันช้ำ เอามาด้านแล้วปล่อยให้มันตายเองเสียก่อน แล้วเอามาทำอาหาร อย่งนี้ จะบาปไหมคะ ?

ประเด็นนี้ก็ได้ชื่อว่ามีส่วนในการฆ่าเหมือนกัน ลองมาฟังนิทานดูสักเรื่อง บอกก่อนนะว่าเรื่องนี้เป็นเพียงนิทาน แต่ว่าเคยเป็นข้อสอบที่เอามาถามกันในการสอบนักธรรมของพระภิกษุสามเณร

เรื่องอยู่ว่า มีตากับยายสองคน เข้าวัดเป็นประจำทั้งคู่ วันโกนวันพระก็ไปนอนวัด ถือศีล ๘ กันตลอดพรรษา เข้ารุ่งขึ้นจากวันพระวันหนึ่ง ก็พายเรือกลับมาบ้านด้วยกัน ตาพายท้าย ยายพายหัว ขณะพายเรือฉับๆ ไปนั่นเอง ก็มีปลาเจ้ากรรมตัวหนึ่งกระโดดเข้ามาในเรือ ทั้งตาทั้งยายถือศีลกันมานาน ก็รู้ยู่่นะว่าฆ่าสัตว์เป็นบาป แต่ปลาฉนั้นตัวโต แล้วทั้งคู่ก็อยากกินแกงปลาติดหมัดขึ้นมายุ่นนั้นทีเดียว ก็คิดกันยู่ในใจทั้งคู่ละนะว่า ทำอย่งไรหนอยจะได้กินแกงปลาอร่อยๆ แล้วก็ไม่ว่าบาปด้วย

ตาก็เอื้อมมือไปจับปลาตัวนั้น แล้วก็โยนไปให้ยายที่นั่งยู่หัวเรือ บอกว่า “ยาย..แกปล่อยปลาซิ” ยายก็แหม...กำลังมองหาผักข้ยุดอ่อนๆ มาใส่แกงล้มปลาอยู่พอดี แต่ว่าก็กลัวบาป เลยจับปลาโยนกลับไปให้ตาพร้อมกับบอกว่า “ตา..แกปล่อยเองเถอะ” ตาก็จับปลาโยนกลับมาใหม่ “แกปล่อยเถอะ” โยนกันไปโยนกันมาจนปลาตาย

ถามว่าบาปไหม? ตอบว่าบาป เพราะจริงๆ แล้วเจตนาอยาก
ให้ปลามันตาย แล้วมันก็ตายสมใจ แม้ไม่ได้ทูปหัวปอกให้มันตาย แต่ก็
โยนไปโยนมา จนกระทั่งมันตายนั่นแหละ

เพราะฉะนั้น ที่คุณโยมซื้อปลาซาๆ หัวทอกแท็กๆ มา แล้ว
เอามาวางทิ้งให้มันอยู่ในถุงพลาสติกแคบๆ จนมันตาย ก็บาปเหมือน
ตากับยายที่ทำงานเป็นเกียงกันปล่อยปลานั้นแหละ ตอนแรกที่เห็นปลา
มันยังไม่ตาย แทนที่จะคิดหาวิธีช่วยให้มันไม่ตาย กลับใจจืดใจจ่อรอให้
มันตายจะได้กินเนื้อมัน แค่นี้ก็บาปแล้ว บาปท่วมหัวทั้งคู่ อย่าเลี้ยง
ไปเลี้ยงมาเลย เลห์เหลี่ยมนั้นแพรวพราวให้เห็นอยู่ ไม่พ้นบาปหรอก
เจตนาฆ่ามันเห็นอยู่ชัดๆ

๖. บำยุ้ง - บำมาร

เคยฟังหลวงพ่อบิบายเรื่องมาร ดิฉันเข้าใจว่ายุ้งเป็นมารประเภทหนึ่ง คือประเภทเทวบุตรมาร ฉะนั้นคนที่มายุ้งก็เป็นการฆ่ามารชนิดหนึ่ง ฆ่าเพื่อสงเคราะห์ชาวโลกไม่ให้ถูกรบกวน ไม่น่าจะถือว่าเป็นบาปใช่ไหมคะ ?

เรื่องนี้เราต้องจับประเด็นให้ถูกนะ ตอนจะฆ่ายุ้ง ถามว่าเราโกรธไหม โกรธ แถมบันดาลโทษะเข้าไปด้วย ตบยุ้งตายคาที่เลย พอยุ้งตาย เราก็กลายเป็นมารอีกตัวหนึ่งต่างหาก ฆ่ามารตัวเล็กไป แต่ได้มารตัวโตขึ้นมาแทน มันไม่คุ้มกันเลยนะ ไม่คุ้มทั้งในส่วนของตัวเองและในส่วนของโลก ยิ่งถ้าเอาดีดตีที่ฉีดเข้าไปอีก คราวนี้นอกจากโลกจะได้มารตัวใหญ่มาแทนแล้ว ยังได้สารพิษตกค้างอีกไม่รู้เท่าไร จะมีผลภาวะที่เลวร้ายติดตามมาอีกมากมาย

ทางแก้ที่ถูกต้อง เราต้องแก้ที่ต้นเหตุ คือควรทำลายแหล่งเพาะยุ้ง คืออย่าให้มีแหล่งน้ำเน่า น้ำขัง จนยุ้งมันวางไข่ได้ซิลูกเอ๊ย

๗. ช่างพูดมากไปหน่อย

ถือศีล ๕ ครบทุกข้อ แต่มีข้อมุสาที่ไม่แน่ใจว่าขาดหรือไม่ คือ บางครั้งก็พูดมากเกินไป เหตุ พูดเพื่อเจ้อ พูดแหวบ้าง อ้ากั้นบ้าง หลอกบ้าง จะถือว่ารักษาศีล ๕ ครบไหมคะ ?

ศีลข้อ ๔ มุสาวาทา เวมณิ ไม่ใช่แค่ห้ามพูดไม่จริงอย่างเดียว แต่รวมถึงการพูดเพื่อเจ้อ พูดส่อเสียด เอาความขำขันไปบอกขำนี้ให้เขาแตกแยกกัน พูดหยาบคายให้เขาโกรธ แม้เป็นเรื่องจริงก็ไม่ได้ทั้งนั้น ถือว่าผิดศีล อย่าทำ

ถ้าจะรักษาศีลก็รักษาให้ครบตามที่ลั่นวาจาไว้ จะได้มีโอกาสสร้างบุญได้ตลอดรอดฝั่ง

๘. ใช้ยาไล่แมลง

พระภิกษุใช้ยาไล่แมลงในกุฏิ หรือกรณีมีแมลงมาทำลายต้นไม้ในวัด จึงโรยยาป้องกันไว้ไม่ให้มันมารบกวน จะเป็น การผิดวินัยสงฆ์ไหม เพราะไม่ได้ฆ่า แต่บางทีก็ทำให้มันตายได้ กรณีนี้จะเสี่ยงโดยวิธีใด ?

ไม่ผิด เพราะไม่ได้มีเจตนาฆ่า แต่ได้บาปเป็นเศษเวรติดไป ทำให้ท่านถูกรบกวน ถูกทำร้าย โดยคนทำก็ไม่มีเจตนาเช่นเดียวกัน

ขอฝากข้อสังเกตเล็กน้อย ถ้าบ้านไหน วัดไหนมีมด มีแมลงมาก มันก็ฟ้องว่าการดูแลที่อยู่อาศัย ดีไม่พอ ตั้งแต่ไม่ค่อยปิดกวาด เช็ดถูเท่าที่ควร หรือปล่อยบริเวณรอบๆ ให้รก อาจจะมีหญ้ามาก หรืออะไรก็แล้วแต่ หรือเป็นเพราะการเปิดไฟสว่างมากไป เปิดต่อเนื่องกัน นานเกินไปก็ได้ แมลงมันมาเล่นไฟแล้วมันก็ตาย แล้วมดมันก็มากินแมลงอีกที เลยทำให้มดชุม

กรณีนี้แก้ไขได้ง่าย เช่น เวลากลางวันจะดูหนังสือ ก็เปิดไฟชนิดไฟโคมดูเฉพาะที่ แล้วทันทีที่ใช้เสร็จก็ปิดไฟเลย วิธีนี้ก็ช่วยได้มาก แต่อย่าลืมว่าท่านลงมือฆ่าเมื่อไหร่ ก็ผิดพระวินัยเมื่อนั้น หนีไม่พ้นทางที่ดีควรเกณฑ์เด็กวัดช่วยกันถางหญ้าเสียบ้าง

ส่วนหลวงพ่อดูแลพวกผีก็หมั่นกวาดวัด จัดระบบรักษาความสะอาดให้ดี ป้องกันไว้ดีกว่าจะไปตามแก้ไข แล้วพยายามหลีกเลี่ยงการใช้สารเคมีป้องกันให้มากที่สุด

๙. ตี๋มแคไหนดึงจะขาดสติ

คนตี๋มเหล้าเมื่อไรจึงจะถือว่าขาดสติครับ ?

ก่อนอื่นต้องทำความเข้าใจคำว่า “สติ” เสียก่อน

สติ แปลว่าความระลึกได้ หมายถึงระลึกได้ก่อนจะทำ จะพูด และสามารถจำสิ่งที่ทำ คำที่พูดแล้วได้อีกด้วย

เรามักใช้คำนี้คู่กับคำว่า **สัมปชัญญะ แปลว่ารู้ตัว** หรือระลึกได้ชัดถึงการปฏิบัติและการพูดที่เหมาะสม ทำให้จิตอยู่ในสภาพที่พร้อมจะทำงานได้อย่างดี

โดยทั่วไปคนเราแม้ยังไม่ได้ตี๋มสุรา ก็เมาอยู่แล้ว คือ

๑. เมาอยู่ในความเป็นหนุ่มเป็นสาว คือคิดว่ายังมีเวลาสนุก อยู่อีกนาน

๒. เมาในความเป็นผู้ไม่มีโรค คือเผลอสติคิดว่าตัวเองจะเป็น คนที่แข็งแรงต่อไปอีกนาน หารู้ไม่ว่าโรคร้ายจะมาเยือนตัวเมื่อไรก็ได้

๓. เมาในชีวิต คือ เผลอสติคิดว่าความตายยังอยู่ห่างไกล อีก นานกว่าความตายจะมาถึงตัว หารู้ไม่ว่าความตายนั้นไม่มีเครื่องหมายอะไรบอกล่วงหน้า

ในทัศนะของพระอริยเจ้าทั้งหลาย พวกเราชาวโลกคือคน **ประมาทขาดสติแล้วทั้งสิ้น** ดังนั้นคนที่ตี๋มเหล้าจึงล้วนแต่เพิ่มความ ขาดสติให้แก่ตนมากยิ่งขึ้น นอกจากนั้นการตี๋มเหล้ายังให้โทษอีกมาก มายแก่ตนเองและคนรอบข้างอีกด้วย

คนส่วนมากเข้าใจว่า คนที่ตี๋มเหล้าเมาจนเดินไม่ไหว หรือ พูดไม่รู้เรื่องแล้ว คือคนขาดสติ แต่จริงๆ แล้วในทางธรรม ถือว่าเขา

ขาดสติแล้วตั้งแต่คิดจะดื่ม คิดจะซื้อ ยิ่งลงมือเปิดขวดรินเหล้าใส่
แก้ว แล้วดื่มล่องล่ำคอเข้าไป เขาก็ยิ่งขาดสติมากยิ่งขึ้นตามลำดับ

ยิ่งดื่มมากเท่าไร ความเป็นคนก็ค่อยๆ ลดลงไปทุกทีๆ
เมื่อความเป็นคนเหลือน้อย ความดีก็ลดลงตามลำดับ

เพราะฉะนั้นขึ้นชื่อว่าเหล้าแล้ว อย่าว่าแต่จะคิดซื้อมาดื่มเลย
แม้แต่เอาขวดเหล้าเข้าบ้าน ก็ยังไม่ควร

๑๐. ต้มไวน์เจริญอาหาร

เครื่องต้มประเภทไวน์ ที่มีเปอร์เซ็นต์แอลกอฮอล์ต่ำ ที่เขานิยม
ต้มกันก่อนอาหาร เพื่อเจริญอาหาร ต้มแล้วเข้าข่าย
ผิดศีลข้อ ๕ หรือเป็นอบายมุขหรือเปล่า ครับ ?

ไวน์ เป็นเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์น้อยก็จริง แต่ก็ยังเป็นของ
มีนเมาชนิดหนึ่ง ต้มเป็นประจำ เพื่อกระตุ้นน้ำย่อยให้เจริญอาหาร
หรือเพื่ออะไรก็ตาม ต้มไม่ช้าไม่นานก็ติด **ติดไวน์ไม่นานต้องวายวอด**
แน่ เพราะไวน์ราคาแพงไม่ใช่เล่น ได้ยินว่าไวน์บางขวดราคาเป็นหมื่น

เพราะฉะนั้นอย่าไปหลงนิยมชมชื่นว่ามันเป็นเครื่องดื่มที่
แสดงรสนิยมสูง หรือแสดงฐานะอะไรเลย เพราะมันเป็นทางไปสู่
ความวายวอด นำความพินาศฉิบหายมาให้ เป็นอบายมุขที่ใครก็ไม่
ควรแตะต้อง และไม่ควรประมาทว่าเป็นเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ต่ำ
ต้มแล้วไม่เมา แค่อิ่มแล้วครีมีใจ พุดไม่ยั้งคิดก็แย่แล้วนะ

๑๑. ต้มเหล้าแก้หนาว

ในประเทศแถบยุโรป อากาศหนาวจัด มีความจำเป็นต้องต้มเหล้า หรือเครื่องต้มที่มีแอลกอฮอล์ เพื่อเพิ่มความอบอุ่นให้ร่างกาย ที่เรียกว่าต้มเหล้าแก้หนาว อย่างนี้ถือว่าผิดศีลข้อ ๕ หรือเปล่าครับ ?

ในกรณีนี้ขอให้มองให้ถี่ ในวงการแพทย์เรายังมีปัญหาถกเถียงกันพอสมควรว่า ทำไมต้องใช้ฝิ่น จะกำจัดฝิ่นให้หมดไปจากโลกเสียไม่ได้หรือ จริงอยู่ว่าฝิ่นมีสารเสพติดที่เป็นอันตรายต่อผู้เสพ แต่เมื่อถึงคราวจำเป็น ฝิ่นก็มีประโยชน์มาก เพราะสามารถเอาไปทำเป็นยาได้ โดยเฉพาะยาระงับประสาท ระงับอาการเจ็บปวดยามฉุกเฉิน

เพราะฉะนั้นจึงมีข้อพิจารณากันว่าสิ่งเสพติดเหล่านี้เราจะใช้มันเพื่อประโยชน์อะไร เราใช้ฝิ่นเพื่อการรักษาโรค คือทำเป็นยา หรือใช้เพื่อการเสพติด ประเด็นสำคัญอยู่ตรงนี้

แอลกอฮอล์ก็ทำนองเดียวกัน พุดง่าย ๆ คือเลิกผลิตไม่ได้ เพราะในวงการแพทย์ยังจำเป็นต้องใช้ อย่างว่าแต่ใช้ดื่มกินเลย แม้แต่ใช้เป็นแอลกอฮอล์ล้างแผลเช็ดแผล ก็ยังต้องใช้อยู่จนทุกวันนี้ เพราะฉะนั้นถ้าจะตัดสินก็ต้องดูวัตถุประสงค์ในการใช้เป็นหลัก เหล้าหรือแอลกอฮอล์ขูดเดียวกัน ถ้าใช้ทางการแพทย์ก็ไม่ว่ากัน เพราะมันคือยา แต่ถ้าใช้เพื่อการมึนเมานั้นผิด เพราะมันเป็นสิ่งเสพติด

ในกรณีของคนป่วย มีความจำเป็นต้องต้มเหล้า หรือแอลกอฮอล์ เพื่อแก้หนาวหรือเพื่ออะไรก็ตามที่ หรือการรักษาอาการป่วยนั้นจำเป็นต้องกินยาที่ผสมเหล้า ถ้าจำเป็นอย่างนั้นก็ไม่ว่ากัน แต่ถ้าไม่ได้ป่วย หนาวอย่างไรก็ทนหนาวเอาเถอะ อย่าไปต้มเหล้าแก้หนาวเลย

เพราะถ้าตี๋มเข้าไปก็เท่ากับเดินอยู่บนทางแห่งความพินาศฉิบหาย
เข้าไปแล้ว ต้องรู้ไว้ล่ะว่า เมื่อตี๋มเหล่า ล่วงเข้าลำคอไป สติของ
เราก็อจะเริ่มขาด แล้วอย่าไปคิดว่า แหม...ถ้าเราตี๋มเหล่าเข้าไปสักหน่อย
ตี๋มเข้าไปสักอีก อีกนี้แหละจะทำให้เรารู้สึกอุ่นขึ้น ระวังนะอีกแรกที่ทำให้
อุ่นขึ้นนี้แหละที่ทำให้สติของเราเริ่มขาด แล้วอีกที่สองจะตามมา
จนกระทั่งกลายเป็นสาม สี่ ฯลฯ คิดดูนะว่าอีกแรกนี้มันคุ้มไหม?

ประเด็นนี้ขอฝากไว้ ถ้าใครเห็นว่ากินเหล้าแก้หนาวไม่เสีย หาย
อะไร ไม่ผิด แล้วกินไปเรื่อยๆ วันหนึ่งเกิดเสียหายขึ้นมา วันนั้นแหละ
จะเสียใจ แก้วไข อะไรก็ได้แล้ว ถ้าตัดไฟเสียแต่ต้นลม ไม่ยอม
แตะต้อง คิดอยู่เสมอว่าศีลจะขาดความฉิบหายก็จะไม่มาเยือน เรา
ก็จะปลอดภัย

คนส่วนมากชอบคิดว่าตี๋มเหล้าอีกเดียว หรือลองครั้งนี้นะครั้ง
เดียวคงไม่เป็นไรหรอก ขอเตือนว่า คนที่เสียหายมาแล้ว เมื่อก่อน
เขาก็คิดอย่างนี้แหละ

คนเราเวลาตี๋มเหล้าตี๋มเบียร์ ไม่มีใครหรอกที่ตี๋มทีละขวด มัน
ตี๋มทีละอีกกันทั้งนั้น แต่วามันหลายอีก ที่แรกก็ตี๋มทีละอีกทีละจิบ แต่
พอหลายอีกเข้า สติก็เริ่มหย่อนไปตามลำดับ หนักเข้าๆ ที่เคยตี๋มวันละ
๒-๓ อีก ก็กลายเป็นวันละขวด แล้วก็เพิ่มขึ้นเป็นหลายๆ ขวดตามมา
ในที่สุดความพินาศฉิบหายมันก็มาเยือน

การตี๋มเหล้า เสพของมีนเมาเป็นอบายมุข เป็นทางมาของ
ความพินาศฉิบหาย

เพราะฉะนั้นเราจึงไม่ควรประมาท ควรเว้นเสียให้ขาดทุก
กรณี อย่าพยายามไปหาเหตุผลมาอธิบาย เพื่อให้ได้ตี๋มได้เสพอยู่
เลย

๑๒. ตัดใจไม่ขาด

คนที่คิดในเรื่องกาม แต่ไม่ได้ยุ่งเกี่ยวกับใคร บาปหรือไม่ครับ?

บาป ยิ่งเจ้าชู้เท่าไรยิ่งบาปมาก ถึงแม้ว่าไม่ได้ยุ่งเกี่ยวทางเพศกับใคร ไม่ได้ทำให้ศีลช่อกาเมาฯ ขาดหрок แต่วันๆ นึกเห็นแต่หน้าคนโน้นคนนี้โผล่ขึ้นมา “อู๋แม่ นั่นก็สวย แม่ นี่ก็ยั้มหวาน แม่ นั่นก็อื้อฮือ” นึกแบบนี้ทั้งวันก็แย่แล้วละ ธิบแก้ไขตัวเองเสีย

ถามว่า ไม่ดีอย่างไร? **ไม่ดี** เพราะมันฟ้องว่าใจชุ่นแล้ว ใจชุ่น เพราะมัวเมาหมกมุ่น ครุ่นคิดในเรื่องเพศ เผ่าคิดถึง คณิงหา หวง หิงสารพัด แคว้นทั้งวันไม่ได้คิดสร้างสรรค์งานการอะไรเลย นี่ก็แย่แล้ว ถ้าสร้างสรรค์อะไรก็วกเข้าเรื่องส่งเสริมกามราคะเสียทั้งหมด ลังคมก็เดือดร้อน

พวกนี้ เวลาใกล้ๆ ตาย ภาพที่ติดอยู่ในเรื่องกามเหล่านี้มัน จะกลับมาทำให้นึกเรื่องบุญไม่ออก เมื่อนึกถึงบุญไม่ออก แม้จะเคย ทำบุญไว้บ้างก็ไม่มีทางได้ไปสวรรค์ และถ้าใจยังวนเวียนป่วนเปี่ยนอยู่ แต่เรื่องเหล่านี้ จนถึงวาระสุดท้ายของชีวิต ดีไม่ดีอาจตกนรกเองง่ายๆ

เรื่องรักๆ ใคร่ๆ เรื่องกามเหล่านี้ ทำให้คนเอาตัวไม่รอดมานักต่อนักแล้ว แม้เมื่อตอนที่ยังมีชีวิตอยู่ ลังเกตดูจากข่าวหนังสือพิมพ์ก็ได้ จะเห็นว่ามิดิตเกี่ยวกับเรื่องนี้ทุกวัน และมีคนอยู่จำพวกหนึ่ง ไม่ได้ยุ่งกับลูกเขาเมียใคร แต่วันๆ เอาแต่สร้างสื่อลามกออกเผยแพร่ ทำให้เกิดคดีทางเพศเพิ่มขึ้นไม่น้อย ถ้าเรารู้ตัวว่าเป็นอย่างนี้อยู่ ธิบแก้ไขเสียจะได้รอดตัว

๑๓. ตัดต้นไม้ที่มีเทวดาอยู่

ตัดต้นไม้ที่มีรุกขเทวดาอยู่ บาปไหมครับ ?

ถามก่อนว่าเราตัดต้นไม้ถือว่าเป็นปาณาติบาตไหม? ไม่เป็นนะ เราตัดต้นไม้ เราไม่ได้ฆ่าใครก็ไม่บาป แต่ถ้าต้นไม้นั้นมีรุกขเทวดาอยู่ เราทำลายที่อยู่อาศัยของเขา บางทีเขาก็เล่นงานเราเหมือนกัน แต่ถ้าเรามีบุญอยู่ในตัว เขาก็เล่นงานเราไม่ได้

ในพระวินัยของสงฆ์ พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ทรงห้ามโค่นต้นไม้ที่มีเทวดาอยู่อาศัย ท่านใช้คำว่า **“ภูตคาม”** คือต้นไม้ที่เป็นวิมานของเทวดา ห้ามตัด ซึ่งก็จะเป็นต้นไม้ที่มีขนาดใหญ่ๆ นะ

อย่างไรก็ดี ถ้าไม่จำเป็นจริงๆ แล้ว อย่าตัดต้นไม้เลย เพราะจะทำให้บรรยากาศแห้งแล้ง แผ่นดินแตกกระแหง โลงเตียน พอฝนตกมาก น้ำก็หลากไหลไปท่วมบ้านเรือนเร็วขึ้น เพราะไม่มีต้นไม้คอยปะทะหรือช่วยดูดซับน้ำเอาไว้ ใครย้ายข้าวของหนีไม่ทัน ก็เลยเสียหายกันยกใหญ่

แต่หากจำเป็นหลีกเลี่ยงไม่ได้ จะโค่นต้นไหนที่คิดว่ามีเทวดาอาศัยอยู่ ให้บอกท่านก็แล้วกัน เชิญให้เทวดาไปหาที่อยู่ใหม่ เพราะจำเป็นต้องโค่นต้นไม้ต้นนี้ พอโค่นแล้ว เราก็ตั้งบาตรทำบุญอุทิศส่วนกุศลให้เทวดา ทำอย่างนี้จะสบายใจขึ้น

๑๔. ถ้าพระเจ้าอ่านหนังสือพิมพ์

พระเจ้าอ่านหนังสือพิมพ์ได้หรือเปล่าคะ ?

จริงๆ แล้ว ในพระวินัยก็ไม่มีห้ามเอาไว้ แต่แต่ละหนังสือบางประเภท เช่น หนังสือโป๊ หนังสือเบลอๆ อย่าว่าแต่อ่านเลย ซ้ำเลื่องก็ไม่ควรจะชำเลื่องดูมัน

ส่วนหนังสือพิมพ์ที่มีข่าวสารบ้านเมืองที่ควรรู้ จำเป็นต้องรู้สำหรับเป็นข้อมูลไปเทศน์สอนชาวบ้าน ก็อ่านเถอะ ไม่ได้ผิด แต่ว่าในช่วงที่กำลังเข้าสู่ยุค ต้องการความสงบใจอย่างมาก ก็ไม่ควรอ่านอย่างยิ่ง

๑๕. ทาสท้าว

หนูอายุ ๑๙ ปี ตั้งใจจะรักษาศีล ๘ หนูตั้งใจปฏิบัติไม่ให้ศีลต่างพร้อยเลย แต่ว่ามักจะขาดอยู่หนึ่งข้อ คือข้อที่ ๗ หนูชอบดูทีวี อันที่จริงไม่ดูก็ได้ แต่วามั่นได้ยินเสียงก็เลยคิดว่าไหนๆ ฟังเสียงแล้วก็เลยดูซะเลย หนูเข้าใจว่าทุกบ้านต้องมีเสียงทีวี อย่างนี้คนอยู่บ้านคงรักษาศีล ๘ ไม่ได้ใช่ไหมคะ ?

ก็อดใจอย่าไปดูมันซิลูกเอ๊ย...ให้มันเข้าหูซ้ายทะลุหูขวาซะบ้าง พูดถึงเรื่องทีวี ทั้งคุณพ่อคุณแม่ทั้งคุณหนูทั้งหลาย หลวงพ่ออยากฝากข้อคิดว่า ทีวีเป็นสื่อมวลชนที่ตืออย่างหนึ่ง ทำให้เรารู้ข่าวคราวทั่วโลกได้เร็ว แต่ก็ควรระวังด้วย เพราะของที่มีคุณอนันต์ก็มีโทษ มหันต์ อยากจะบอกว่าทีวีนั้น ถ้าจะให้ได้ประโยชน์ ไม่มีโทษละก็ พ่อหมดข่าวก็ปิดเลยดีที่สุด

ทีวี หลากๆ ช่องกว่าจะจบข่าวก็ประมาณ ๓ ชั่วโมง ทางที่ดีพ่อหมดข่าวก็ควรปิดทีวีได้แล้ว พวกหนังพวกละครอย่าไปดูมันเลย เอาเวลามานั่งสมาธิดีกว่า

อีกอย่างหนึ่งอยากจะเตือนไว้ เห็นคุณพ่อคุณแม่หลายๆ คน ทำเหมือนกำลังฆ่าลูก ฆ่าอย่างไร? คือ โทรศัพท์นี้ความจริงตัวเองก็อยากดู ลูกก็อยากดู เพราะฉะนั้นไล่ให้ลูกนอน มันก็ไม่นอน ทีวีอยู่ในห้องนอน ถ้าเราดู ลูกก็ต้องดูด้วย เป็นอันว่า ๕ ทุ่ม ๖ ทุ่ม ลูกก็ยังไม่ได้นอน บ้านไหนครอบครัวไหน ถ้า ๕-๖ ทุ่มลูกไม่ได้นอน ก็เท่ากับว่าคุณพ่อคุณแม่เพาะนิสัยไม่ดีให้ลูกแล้ว

นิสัยไม่ดีนี้ คือ พ่อรุ่งเช้าลูกไม่ยกตื่น จะดุจะว่าก็ไม่ได้

จะไปว่าได้อย่างไร ในเมื่อแม่ก็ไม่ตื่น ลูกก็เลยไม่ตื่น บ่อยเข้าก็เลยติดนิสัยขี้เกียจทั้งแม่ทั้งลูก แล้วไม่ใช่ขี้เกียจอย่างเดียวนะ มันมีเรื่องเสียหายอย่างอื่นตามมาด้วย ลองสังเกตตัวเองก็แล้วกัน

พอเราตื่นสายเข้าแล้ว เนื่องจากจะต้องไปทำงานแต่เช้า พอตื่นสายขึ้นมาก็เลยต้องรีบๆ หน้าตาแทบจะไม่ได้ล้าง ไม่มีเวลาจะสำรวจดูข้อบกพร่องของตัวเอง รีบมากๆ เข้าก็เลยกลายเป็นคนเจ้าอารมณ์ หน้าตาอยู่ๆ ไปโดยปริยาย

ส่วนลูกก็เหมือนกัน ตื่นขึ้นมาก็ ๖ โมงเช้าแล้ว ไปโรงเรียนก็แทบจะไม่ทัน คุณพ่อคุณแม่กว่าจะปลุกลูกขึ้นมาได้ก็ ๖ โมงกว่า น้ำท่าไม่สบายตา แม้ข้าวปลาอาหารบางทีก็ไม่อยากกิน ถึงกินก็ไม่อยากล้างจาน ลูกพอถูกรุ่งรัดมากเข้า ก็อารมณ์เสีย เลยมีนิสัยเจ้าอารมณ์ตั้งแต่ตัวเล็กๆ

เรื่องนี้ต้องกล่าวโทษคุณแม่ว่าเพาะนิสัยไม่ดี ให้ลูกเป็นคนเจ้าอารมณ์ เป็นคนสะเพร่า ด้วยการปล่อยให้ดูทีวีดึกๆ แบบนี้เหมือนฆ่าลูกนะ ฆ่าอย่างเลือดเย็นที่สุดเลย

ถ้ารักลูกจริงๆ เรื่องทีวีลองจัดการอย่างนี้ซิ ที่บ้านพี่สาวของหลวงพ่อ ตั้งแต่สมัยที่หลวงพ่อยังไม่ได้บวช ตอนนั้นพี่เขยเขาไปเรียนต่อต่างประเทศ หลวงพ่อก็ไปอยู่เป็นเพื่อนพี่สาว ไปช่วยเลี้ยงหลาน ๓ คนด้วย พอ ๓ หุ่่ม ข้าวหมด เราก็ปิดทีวี เจ้าหลานๆ พอปิดทีวีเขาก็นอน

เพราะจริงๆ แล้วตอนเริ่มมีข้าวเขาจะไม่ดู ต่างคนต่างจะรีบทำการบ้านกัน พอการบ้านเสร็จปั๊บ หวังจะได้ดูทีวีรายการโน่นๆ นี่ๆ นึกปิดทีวีเสียอีก ก็เลยไม่ได้ดู จะไปเปิดดูเองก็เกรงใจ เพราะเห็นหน้านั่งหลับตา “ล้มมา อะระหัง” หลานๆ ก็เลยต้องเข้านอนหมด

ส่วนพี่สาวเขาก็กินตำรับตำรา เพราะเขาเป็นอาจารย์สอนภาษาอังกฤษอยู่ เขาก็ทำงานในหน้าที่ของเขาไป เป็นอันว่าทุกคนพอ ๓ ทุ่มแล้วใครมีงานอะไรก็ทำของตัวเองไป จะไม่มีใครมาแย่งเวลาเป็นทาสท้าว ทำอย่างนี้ไปเรื่อยๆ ซึ่งก็เลยทำให้หลายๆ ทั้ง ๓ คนเรียน เก่งๆ กันทั้งนั้น ตอนนี้ก็จบการศึกษาไปหมดแล้ว ส่วนหลวงพ่อก็ได้มาบวชอยู่จนถึงเดี๋ยวนี้ เพราะฉะนั้นฝากไว้ละใครที่ยังดูทีวีดึกๆ เลิกเสีย

ถ้าลูกจะดูหลานจะดู ให้ดูตอนเย็น กลับจากโรงเรียนอย่าจะดูก็ให้ดูไป พอ ๓ ทุ่มก็ปิด เราจะอนุญาตอีกกรณีหนึ่งคือคืนวันศุกร์กับคืนวันเสาร์ให้ดูได้ แต่ก็ไม่ให้เกิน ๔ ทุ่ม พอ ๔ ทุ่มก็ปิดทีวีเลย หนึ่งกำลังภายนอกกำลังภายในไม่เอาทั้งนั้น

ถ้าอย่างนี้ละก็เรียกว่าใช้ทีวีเป็น ไม่เป็นทาสทีวีจนตาย อันนี้ขอฝากไว้กับคุณพ่อคุณแม่และผู้ปกครองเด็กทุกคนด้วย

ส่วนที่เข้าใจเอาเองว่าคนที่นอนอยู่บ้าน ไม่ได้นอนวัด จะรักษาศีล ๘ ไม่ได้ นั่นไม่จริงหรอกนะหนู หลวงพ่อรู้จักญาติโยมมากมายที่ทำงานรักษาศีล ๘ อยู่ที่บ้านได้อย่างตลอดรอดฝั่ง บางคนบ้านอยู่กลางตลาดเสียด้วยซ้ำ

๑๖. ที่แล้วก็แล้วไป

ผู้ที่ผิดศีลข้อหนึ่งอยู่เป็นประจำ จะสามารถปฏิบัติธรรมเข้าถึงธรรมกายได้หรือไม่ครับ ?

ศีลไม่ว่าข้อใด ถ้าผิดเป็นประจำ ก็ยากที่จะเข้าถึงธรรมกายในตัวได้ แม้ผิดเพียงข้อเดียวเป็นประจำ เช่น ฆ่าสัตว์ทุกวัน ก็ไม่มีทางเข้าถึงธรรมกาย แล้วยังผิดหลายข้อ เช่น ขโมยเขากินทุกวัน เดียวก็ไปแย่งภรรยาชาวบ้านเขามา หรือเจอคู่รักใคร เห็นได้ช่องก็ชิงตัดหน้าเขามาเสียตื้อๆ หรือเป็นผู้หญิงเจ้าชู้ไปเจอสามีใครเข้าก็ไม่รู้ แต่รู้ว่าเขามีลูกมีเมียแล้วแน่ๆ ก็ไปขายหุซายตาชิงเอาของเขาไป คนอย่างนี้ไม่มีทางเข้าถึงธรรมกายอย่างแน่นอน

สำหรับผู้ชายที่มีภรรยาหลายคน จะมีกี่คนมาแล้วก็ตาม ถ้าหยุดที่คนสุดท้าย ไม่ไปคว้าเอาที่ไหนมาอีก แล้วก็ตั้งใจปฏิบัติธรรมไปถามว่าโอกาสเข้าถึงธรรมกายมีไหม?

ตอบว่ามี แต่ต้องหยุดจริงๆ นะ ถ้ายังคิดไปคว้าหาใหม่อยู่ทุกวันๆ ก็ไม่มีทางเข้าถึงธรรมกายได้ เพราะถือว่าหมกมุ่นอยู่ในกาม ใจมันมีดมัวมากไป ศีลข้ออื่นๆ ก็เหมือนกัน ถ้าฝักใฝ่ทำผิดอยู่เป็นประจำ ยิ่งนานมากก็เลิกลยาก ไปปฏิบัติธรรมก็คงไปได้ไม่ตลอดรอดฝั่งหรอก

๑๗. เทียบหญิงโสเภณีพิดตรงไหน

หลวงพ่อดะ พวกชายโสเภณีจำนวนไม่น้อยมีความเชื่อว่า การไป
 เทียบผู้หญิงโสเภณีไม่น่าจะเป็นการผิดศีลข้อ ๓ เพราะ
 ไม่ได้นอกใจใคร และหญิงนั้นก็สมัครใจด้วย ความเชื่อ
 เช่นนี้ถูกต้องไหมคะ ?

ในกรณีนี้เขาไม่ตัดสินใจว่าถูกหรือผิดด้วยศีลหรือกณะ เขาตัดสิน
 กันด้วยตัวบรรทัดฐาน คืออบายมุข อบายมุข แปลว่า “ความพินาศ
 ความฉิบหาย”

มุข แปลว่า “หน้า” หรือ “โฉมหน้า” หรือ “ทางเข้า” เพราะ
 ฉะนั้นอบายมุขก็คือโฉมหน้าแห่งความพินาศ ความฉิบหายหรือทางเข้า
 แห่งความฉิบหาย ผู้ชายคนไหนไม่ว่าจะเป็นโสเภณี หรือเป็นคนมีคู่ครอง
 แล้ว หากไปยุ่งเกี่ยว กับโสเภณีจะระดับไหนก็ตาม

ขอเตือนว่า โฉมหน้าแห่งความพินาศ โฉมหน้าแห่งความ
 ฉิบหายได้ลอยมาประทับหน้าเดิมของเขาเข้าให้แล้ว นับแต่นี้ไป
 ไม่ว่าเขาจะไปทำอะไร คนรอบข้างก็อดไม่ได้ที่จะเคลือบแคลง
 สงสัยไปในทางไม่ดีเอาไว้ก่อน

เรื่องนี้เราไม่ได้ตัดสินกันด้วยศีล แต่ตัดสินด้วยเรื่องความ
 พินาศฉิบหายต่างๆ ที่จะมาถึงตัวผู้หนึ่ง ซึ่งได้แก่

เรื่องที่ ๑ ติดโรค ใครๆ เขาก็รู้กันทั้งนั้นว่าถ้าไปยุ่งเกี่ยวกับ
 หญิงโสเภณีเมื่อใด โรคเอดส์ก็ถามหาเมื่อนั้น ใครขึ้นไปยุ่งเข้า ก็นั่ง
 นอนผวาไปเถิดว่าเราติดเอดส์มาหรือยังหนอ

เรื่องที่ ๒ ผู้ชายคนนั้นกำลังดูถูกเพศแม่ของตัวเอง

เรื่องที่ ๓ ผู้ชายคนนั้นกำลังเพาะนิสัยไม่ดีไว้ในตัว คือนิสัย
 ถูกเหยียบย่ำผู้หญิง พอถึงคราวมีภรรยา ก็จะเอานิสัยไม่ดี ที่เคยปฏิบัติ
 กับโสเภณีมาใช้กับภรรยาของเขา นึกดูก็แล้วกันว่าอะไรจะเกิดขึ้น

เรื่องที่ ๔ เป็นการเสียเงินโดยไร้เหตุ พูดอีกอย่าง คือเอา
 เงินไปซื้อความพินาศฉิบหายมาใส่ตัวแท้ๆ ลู้อาเงินที่จะต้องไปเสียให้
 กับผู้หญิงโสเภณี ส่งไปให้คุณแม่ทำบุญเสียยังจะดีกว่า

คุณโยมนะ ต่อไปถ้าจะไปถกเถียงกับพวกผู้ชายในเรื่อง
 นี้อีกละก็ บอกเขาไปเลยว่า เรื่องนี้เขาไม่ได้พิจารณากันด้วยศีล ย้ำให้
 หนักเลยว่า ถ้าจะไปเสียเงินเสียทองด้วยเรื่องอย่างนี้อีก ให้นึกถึงคน
 เป็นแม่บ้างว่า กว่าท่านจะเลี้ยงลูกแต่ละคนจนเติบโตมาขนาดนี้
 ท่านลำบากนักหนา ลูกที่ทำมาหากินได้แล้วควรจะส่งเงินให้ท่าน
 ทำบุญเป็นเสบียงติดตัวไปภพชาติข้างหน้าบ้าง เพราะคุณแม่บางคน
 เลี้ยงลูกจนแทบจะไม่มีเงิน ไม่มีเวลาแบ่งไปทำ บุญสำหรับตัวเองเลย

ถ้าช่วยกันพูดช่วยกันทำอย่างนี้ หลวงพ่อว่าจะทำให้ได้บุญ
 กันหลายฝ่าย ขอให้พยายามพูด พยายามอธิบายกันมากๆ เพื่อว่า
 ในภายภาคหน้า คุณผู้ชายทั้งหลายจะได้เห็นสตรีทั้งแผ่นดินมีคุณ
 ค่าเสมือนมารดาของเขา แล้วเรื่องการปลุกปล้ำ ทำอนาจาร เรื่อง
 ข่มขืน เรื่องฆ่า เพราะเหตุแห่งเพศ เหตุแห่งกาม จะได้หมดไปจากโลก
 นี้เสียที

๑๘. บาปตามกฎหมาย

สมมุติ นาย ก.เป็นผู้พิพากษา ได้ตัดสินประหารชีวิตนักโทษตามกฎหมาย ผู้พิพากษา ก. จะผิดศีลในข้อปาณาติบาตหรือไม่ ?

สำหรับเรื่องนี้อธิบายค่อนข้างยากสักหน่อย แต่จะขอเล่ากรณีตัวอย่างให้ฟัง จะทำให้เข้าใจง่ายขึ้น

สมัยหลวงพ่อดาวปาน้ำ ยังมีชีวิตอยู่ในวัดมีพระภิกษุจำพรรษาเป็นจำนวนมากกว่า ๕๐๐ รูป เมื่อท่านจะต้องปกครองพระตั้ง ๕๐๐ รูป ท่านก็มีกฎเกณฑ์มีระเบียบกติกาท่าน เช่น เวลารับพระใหม่เข้ามา สิ่งที่ต้องทำเป็นอันดับแรกเลยก็คือ แจกระเบียบของวัดให้พระใหม่อ่านให้ท่านฟังทีละข้อๆ จนกระทั่งจบ

พอจบแล้ว ท่านก็ให้พระรูปนั้นเซ็นชื่อเป็นหลักฐานเอาไว้ว่าได้อ่านระเบียบของวัดแล้ว เข้าใจแล้ว จากนั้นหลวงพ่อดาวปาน้ำ ก็เก็บใบระเบียบที่เซ็นชื่อเอาไว้ แล้วก็หยิบใบระเบียบอีกใบหนึ่ง ซึ่งมีข้อความเหมือนกันส่งให้ไปติดไว้ในห้อง

ครั้งวันใดวันหนึ่ง พระภิกษุรูปนี้ไปทำความผิดเข้า หลวงพ่อดาวปาน้ำ ก็จะเรียกประชุมพระทั้งวัด เสร็จแล้วเรียกให้พระภิกษุที่ทำความผิดนั้นแหละอ่านระเบียบ หรือกฎของวัดใหม่อีกครั้งเป็นข้อๆ ยกตัวอย่างสมมุติว่า

กฎข้อที่ ๑ ห้ามฉันข้าวเย็น ถ้าฉันข้าวเย็นต้องถูกไล่ออกจากวัด

กฎข้อที่ ๒ ห้ามพระภิกษุเข้าไปในเขตแม่ชี รูปใดเข้าไปในเขตแม่ชีโดยไม่ได้รับอนุญาต ให้ไล่ออกจากวัด

กฎข้อที่ ๓ เมื่อถึงเวลาฟังพระปาติโมกข์ ถ้ารูปใดขาดโดย

ไม่มีเหตุจำเป็น เช่น ไม่ได้ป่วยไข้ ให้ไล่ออกไปจากวัด หรือรูปใดไม่มาสวดมนต์ทำวัตรเช้า-ทำวัตรเย็นให้ไล่ออกจากวัด

เมื่อพระภิกษุรูปนั้นอ่านกฎของวัดไปทีละข้อๆ ในที่สุดจะถึงข้อที่ท่านทำผิด เช่น สมมุติว่าทำผิดฐานที่ไม่มาสวดมนต์ทำวัตรเช้า โดยไม่มีเหตุจำเป็นอยู่เป็นประจำ พอถึงข้อนี้หลวงพ่อดูปากน้ำๆ จะให้หยุด แล้วถามว่า “ท่านได้ทำความผิดในข้อนี้หรือเปล่า” ถ้าเขาทำ เขาก็ต้องรับ “ผมทำผิดครับ” เออ...แล้วกฎมันบอกว่าไงนะ?

“ถ้าทำผิดกฎบอกว่าให้ไล่ออกจากวัดครับ”

“ถ้าอย่างนั้นขนของออกไปเดี๋ยวนี้ นี่พอไม่ได้ไล่ท่านนะ กฎวินัยมันไล่ เพราะฉะนั้นขนของออกไปเดี๋ยวนี้เลย จะมาโกรธพ่อก็ไม่ได้ เพราะท่านเซ็นเอาไว้เรียบร้อยแล้ว ว่าถ้าผิดอย่างนี้จะต้องออกจากวัด ท่านได้ไล่ตัวเองตามกฎที่มีอยู่ หลวงพ่อก็ไม่ได้ไล่ล่ะ”

คราวนี้ เราก็มาดูปัญหาที่ถามว่าผู้พิพากษาดัดสินประหารชีวิต ผิดศีลข้อปาณาติบาตหรือไม่ ก็ดูว่ากฎนั้นได้ตั้งกันไว้เป็นหลักเป็นเกณฑ์ในสังคมแน่นอนหรือเปล่า ถ้าแน่นอนเป็นอย่างนั้นแล้ว กติกา ลงโทษว่าอย่างไร ถ้าพยายามจะลดหย่อนผ่อนปรนลงมาแล้วก็ยังแก้ไขอะไรไม่ได้ จำเป็นต้องตัดสินไปตามกติกากฎบ้านเมือง โดยไม่มีใจที่จะแถมโกรธ แถมเกลียด แถมแกล้งอะไรลงไปเลย ก็บอกว่าผู้พิพากษาไม่ผิด แต่ว่าโน่นแน่ะคนที่แบกเวรนี้เอาไว้ คือคนที่ตรากฎหมายนี้ คนนั้นแหละที่จะแบกเอาไว้มาก

เพราะฉะนั้น การตรากฎหมายแต่ละข้อ ขอให้คิดให้มาก ไม่อย่างนั้นคนที่ตรากฎหมายนั้นแหละที่ต้องแบกบาป รับบาปเอาไว้ ผู้พิพากษาไม่ได้แบกอะไรหนักหนา ยกเว้นผู้พิพากษาที่แกล้งเขา หรือไม่ได้แกล้ง ตัดสินไปตามเนื้อหานั่น แต่มีเจตนาให้มันตายไปเสียเถอะ อนุโมทนาบาปก็ได้บาปด้วยนะ

๑๙. บาปบริสุทธิ์

หลวงพ่อกับ ถ้ากัตตาการเขาไม่ได้โข้วกังโข้วปลาไว้ในตู้ เรา
ไม่เห็นว่ามันยังเป็นๆ อยู่ เราเพียงแต่สั่งเป็นรายการ
อาหารมารับประทาน อย่างนี้จะบาปไหมครับ ?

การที่เห็นหรือไม่เห็นนั้น ไม่ใช่เรื่องสำคัญ แต่สำคัญอยู่
ที่ว่าปลาหรือกุ้งนั้นถูกสั่งฆ่าโดยเราหรือเปล่า ในกรณีนี้คุณอาจยืนยัน
ว่าคุณไม่รู้ คุณไม่ได้สั่งฆ่า แต่อุปมาก็เหมือนยาพิษนั้นแหละ คุณไม่รู้
คุณไม่เห็นฉลากว่าเป็นยาพิษ แล้วคุณก็กินเข้าไป คุณมีสิทธิ์ตายไหม?
มีสิทธิ์ตายนะ

เพราะฉะนั้นกรณีนี้ต้องระวัง คุณไม่รู้คุณไม่เห็น ว่ากุ้งหรือปลา
ที่คุณสั่งมาเป็นอาหารนั้น มันเป็นหรือมันตายมาก่อน ถ้าปลานั้นกุ้ง
นั้นมันตายแล้ว คุณก็รอดตัวไป แต่ถ้าเดิมมันยังเป็นๆ อยู่ แล้วมัน
ต้องตายเพราะคำสั่งรายการอาหารของคุณ โดยที่คุณไม่รู้ ก็เหมือน
ยาพิษที่คุณกินเข้าไป โดยที่ไม่รู้ตัวว่าเป็นยาพิษ คุณก็มีสิทธิ์ตาย

เพราะฉะนั้นไม่ว่าคุณจะเห็นหรือไม่เห็น จะรู้หรือไม่รู้ ถ้า
ปลานั้นสัตว์นั้นต้องตายเพราะคำสั่งของคุณละก็ บาปทั้งนั้นแหละ

ยิ่งรายการอาหารประเภทที่เรารู้วิธีปรุงอยู่ว่า ต้องฆ่าเดียวนั้น
นั้นปรุงเดียวนั้นละก็คุณเอ๋ย อย่ามาพูดเสียให้เมื่อยปากเลยว่าไม่ได้
สั่งฆ่า!

๒๐. เปื้อนุ

ที่פקอาศัยของดิฉันมีหนูมาทำลายข้าวของอยู่เสมอ ดิฉันเอาข้าวสารที่ทางเทศบาลแจกให้ไว้เปื้อนุ ไปวางทิ้งตามที่ต่างๆ หนูมันมากิน แล้วก็ตายไป อย่างนี้จะผิดศีลข้อ ๑ ไหมคะ ? โดยที่ดิฉันไม่ได้บังคับมันให้มากิน

อ้อ ..! หนูมันกินยาเบื่อเองนะ ถ้ามันไม่กินดิฉันก็ไม่ว่าอะไร..!

เมื่อก่อนนี้ตอนที่หลวงพ่เรียนอยู่ชั้นมัธยม ก็ไปเจออาจารย์ท่านหนึ่ง ท่านสอนวิชาที่เขาเรียกว่า**สกหนึ่ง** ท่านสามารถสกหนึ่งให้เข้าไปอยู่ในท้องคนโน้นคนนี้ได้ สกได้จริงๆ นะ หนึ่งัวหนึ่งควายเป็นแผ่นเป็นผืนเท้าฝ่ามือ ท่านทำใจนิ่งๆ สกไปลักพัก เตี่ยวมันหดเหลือแค่หัวแม่มือเท่านั้น แล้วมันก็ตื่นได้เหมือนมีชีวิต ถ้ามันติดผางไปชนต้นไม้ต้นไม้ ต้นไม้หักนะ โดนคนคนก็ตาย

ก็ถามอาจารย์ว่า “เอ๊ะ ไม่บาปหรือ” ท่านก็ว่า ที่ท่านทำไม่ได้ตั้งใจไปฆ่าใคร มันไปเอง คนที่ถูกหนึ่งสกเขามาขวางทางเอง เพราะฉะนั้นไม่บาป ฟังคำตอบแล้วก็มานอนคิด เอ...มันน่าจะบาป ถ้าเราไม่ทำอย่างนี้มันก็ไม่มีใครตาย ภายหลังหลวงพ่อได้คิด ก็เลยเลิกเรียน

อาจารย์คนนั้นก็ประเภทเดียวกับคุณนี้แหละ ท่านทำกรรมประเภทที่มักอ้างกันว่า ก็มันมากินเอง ฉันไม่รู้...ถึงเวลาผลกรรมนั้นก็ตามทัน ทำให้ต้องมาตายแบบเดียวกัน คือถูกหนึ่งสกเข้าท้องคุ้มไหมล่ะ!

คุณพูดว่าคุณเอาข้าวสารพิษมาวางไว้ หนูมากินตายเองจะมาโทษคุณไม่ได้ เพราะฉะนั้นเวลานักบินเขาเอาลูกระเบิดทิ้งจากเครื่องบินมาถูกคุณเข้า เขาก็คงนึกเหมือนคุณนะ คือนึกว่า “เราก็อ้างลงมาอย่าง

นั่นแหละใครหนิได้ ก็หนิ ถ้าใครวิ่งเอาหัวมาชนลูกระเบิดเราตายเอง
จะมาโทษเราไม่ได้”

ใครที่อยู่ๆ ก็มาเจอเคราะห์เจอภัยเข้ากับตัวอย่างจัง โดยที่
คนอื่นๆ ในกลุ่มเราเขาไม่เจอด้วย ก็อย่าสงสัยเลยนะว่า “ทำไมถึงต้อง
เป็นเรา” ก็เพราะเรามันเป็นอย่างนี้เอง

๒๑. ไปเที่ยวดิสโก้

การไปเที่ยวดิสโก้ เที่ยวกกลางคืน ทางพระพุทธศาสนาถือว่า เป็นบาปไหมครับ ?

การไปเที่ยวดิสโก้ก็คือว่าเป็นอบายมุขชนิดหนึ่ง คนที่ประพฤติอย่างนั้น พระพุทธองค์ตรัสว่ากำลังเดินอยู่บนเส้นทางแห่งความหายนะ เอาเกิดความประพฤติบางอย่าง ทั้งๆ ที่เราไม่ได้ไปยุ่งกับใคร กินๆ ดื่มๆ อยู่ ในบ้านของเราเอง ไม่ได้ทำให้ใครเดือดร้อน แต่ว่าคุณไปเดินให้มันเป็นอะไรขึ้นมา จะบอกว่าไปดื่มๆ เหยๆ

หลวงพ่อกว่ามันไม่เฉยๆ หรือ กามมันกำเริบโดยคุณไม่รู้ตัว ตอนนั้นกามกำเริบนะ ไม่กำเริบดื่มไม่ได้ คราวนี้เถียงไม่ขึ้น หรือ

กรณีนี้แม้จะไม่ไปเกี่ยวข้องกับคนอื่น แต่ทำให้ตัวเองเดือดร้อน พระพุทธศาสนาก็ถือว่าทำชั่วแล้ว ยิ่งไปเดินไปร้องทำควมรำคาญให้หนวกหูชาวบ้าน ไปยุ่งกับคนอื่น ทำให้พ่อแม่เป็นห่วงว่าจะไปได้รับอันตรายหรือเปล่า ทำชั่วขนาดนี้จะบาปหรือไม่ละ

๒๒. ผิดศีล

ดิฉันถือศีล ๕ ทุกวัน ถือศีล ๘ ในวันอาทิตย์และวันพระ เมื่อวันพระที่แล้วดิฉันผิดศีลข้อที่ ๖ โดยไม่ตั้งใจ เพราะดิฉันเผลอหยิบข้าวโพดมากิน พอเคี้ยวดิฉันก็นึกได้ตกใจกลืนลงไปเลย อย่างนี้ดิฉันผิดศีลข้อเดียวหรือ ผิดทั้งหมดเจ้าคะ ?

เหรียญ ๕ บาท ถ้ามันตกน้ำไปเหรียญหนึ่ง ถ้ามัวเสียไปกี่บาท? ก็ ๕ บาท แงะคับใจละ ๑๐๐ บาท ถ้าไฟไหม้ไปส่วนหนึ่งมันจะหมด ๑ บาท หรือหมดไปทั้ง ๑๐๐ บาท มันก็หมดไป ๑๐๐ บาท สมทานศีล ๘ แล้วรักษาได้ไม่ครบ ก็ไม่ถือว่าเป็นคนถือศีล ๘ เหลือแค่ศีล ๕ จะเรียกว่าเป็นคน ถือศีล ๖ ศีล ๗ ไม่ได้หรอกนะ ที่พลาดไปแล้วก็แล้วไป ต่อไปตั้งใจฝึกสติให้ดี แล้วอย่าไปเผลออีกล่ะ

๒๓. ผู้บริสุทธิ์

ที่ว่าบริสุทธิ์กาย วาจา ใจ หมายถึงอะไร ผมได้ยินพิธีกรกล่าวนำ
อย่างนี้บ่อยๆ เวลาถวายของพระ ไม่ค่อยเข้าใจครับ ?

การถวายทาน ถ้าจะให้ได้นุญมาก ทั้งผู้ถวายและพระภิกษุ
ผู้รับจะต้องมีความบริสุทธิ์ทั้งกาย วาจา และใจ ยิ่งบริสุทธิ์มากเท่าไร
ก็ยิ่งได้นุญมากเท่านั้น

ความบริสุทธิ์กายนั้น พระพุทธองค์ทรงเปรียบเทียบไว้อย่าง
นี้ คนทั้งหลายถึงแม้ว่าจะอาบน้ำวันละพันครั้ง เปลี่ยนเสื้อผ้าวันละพันหน
ก็ยังไม่ชื่อว่าบริสุทธิ์กาย ผู้ที่จะบริสุทธิ์กายได้ต้อง

๑. ไม่ฆ่าสัตว์
๒. ไม่ลักทรัพย์
๓. ไม่เจ้าชู้

ผู้บริสุทธิ์วาจา ท่านก็กล่าวทำนองเดียวกันว่า ถึงจะแปรงฟัน
วันละพันครั้ง อมยาอมวันละพันหน ก็ไม่สามารถทำให้วาจาบริสุทธิ์ได้
ผู้ที่วาจาบริสุทธิ์ต้อง

๑. ไม่พูดโกหก
๒. ไม่พูดคำหยาบ
๓. ไม่พูดเพ้อเจ้อ
๔. ไม่พูดส่อเสียด

ถ้าลักษณะคำพูดมีครบ ๔ อย่างนี้จึงจะถือว่ามีความบริสุทธิ์จริง
หรือพูดภาษาชาวบ้านว่าปากสะอาดได้ โดยไม่ต้องอมอะไรต่ออะไร
ทั้งนั้นแหละ

ส่วนผู้ที่จะนับได้ว่ามี**ใจบริสุทธิ์** ก็ต้องประกอบด้วยคุณสมบัติต่อไปนี้

๑. ไม่โลภ อยากได้ของคนอื่น
๒. ไม่พยาบาท ปองร้ายใคร
๓. ไม่คิดผิดทำนองคลองธรรม

ถ้าครบ ๓ อย่างนี้ ใจก็สะอาดกับบริสุทธิ์ได้

การถวายทานแต่ละครั้ง ถ้ามีผู้กล่าวนำให้ใจเราน้อมไปในบุญกุศลเต็มที่ บุญจะเกิดขึ้นในใจทันทีก่อนถวายทานเสียด้วยซ้ำ พอพระท่านรับและอนุโมทนาบุญ บุญก็เกิดทับทวีขึ้นอีก วัตถุโดยทั่วๆ ไปจึงมักมีพิธีกรกล่าวนำอย่างนั้น

๒๔. ผู้มีแต่ความบริสุทธิ์เป็นปกติ

ศีล แปลว่าอะไร ถ้าคนๆ นั้นมีความบริสุทธิ์เป็นปกติ ถ้ามว่า
จำเป็นต้องรักษาศีลหรือไม่ ?

**ศีล คือข้อบัญญัติที่กำหนดความประพฤติตามปกติทางกาย
และวาจาของบุคคลในพระพุทธศาสนา**

คนที่มีความประพฤติดี มีความบริสุทธิ์กาย วาจา ใจ เป็นปกติ
แล้ว ก็ไม่จำเป็นต้องประกาศว่ารักษาศีล เพราะว่าเขามีศีลอยู่ในตัวแล้ว
แต่คนที่อ้างว่าเป็นผู้มีความบริสุทธิ์เป็นปกติจะอยู่ที่ไหน ขอดูหน้า
หน่อยซิ

**เพราะโดยทั่วไปแล้วคนที่มีแต่ความบริสุทธิ์เป็นปกติ คือ
บริสุทธิ์ตลอดเวลา มีอยู่ประเภทเดียวคือพระอรหันต์**

ชาวบ้านหรือแม้ที่สุดเป็นพระภิกษุก็ยังบริสุทธิ์ไม่พอ
เพราะฉะนั้นจึงต้องประคับประคองตั้งใจรักษาศีลกันไป

๒๕. ฝึกรักษาศีล ให้อดตลอดทั้งวัน

การรักษาศีล ๕ ดูเหมือนง่าย ผมสังเกตตัวเองที่เคยตั้งใจรักษาศีล ๕ ข้อให้ครบหลายครั้ง แต่ไม่เคยรักษาได้ครบสักวัน ขาดเป็นบางข้อบางวันอยู่ตลอด หลวงพ่อมีวิธีการอย่างไรครับ ที่จะฝึกรักษาศีล ๕ ให้ได้ตลอดทั้งวัน ?

เมื่อตอนที่หลวงพ่อเริ่มต้นคิดจะรักษาศีล ๕ ให้ได้ ก็ต้องตัดสินใจเลือกบทยุขทั้งหมดก่อน บทยุขมีอะไรบ้าง?

๑. ตื่นน้ำเมา	๒. เทียวกลางคืน
๓. เทียวดูการละเล่น	๔. เล่นการพนัน
๕. คบคนชั่วเป็นมิตร	๖. เกียจคร้านในการทำงาน

ทั้ง ๖ ประการนี้ คือบทยุข เป็นเหตุแห่งความพินาศฉิบหาย ใน ๖ ประการนี้การคบคนชั่วเป็นมิตรเป็นข้อที่อันตรายที่สุด เพราะนำความฉิบหายมาให้มากที่สุด

ตอนนั้นถึงแม้ว่าจะเลือกบทยุขได้เด็ดขาดแล้ว แต่ว่าศีล ๕ ยังกะพร่องกะแพร่งอยู่ ก็พยายามที่จะรักษาศีล ๕ ให้ได้ พยายามอยู่หลายวิธี ในที่สุดก็หาวิธีเฉพาะของตัวเองได้ ถ้าใครยังหาวิธีเริ่มต้นในการรักษาศีลไม่ได้ จะลองนำวิธีของหลวงพ่อไปใช้ดูก็ได้ นะ คืออย่างนี้

ตามธรรมดาคนไทยที่เป็นชาวพุทธ ส่วนมากมักจะมีพระเครื่องห้อยคอกันอยู่แล้ว มีกันคนละองค์บ้าง คนละพวงบ้างหรืออย่างน้อย ถ้าไม่มีพระห้อยคอก็ต้องมีพระพุทธรูปอยู่ที่บ้าน

หลวงพ่อเองมีพระเครื่องห้อยคออยู่องค์หนึ่ง เมื่อตั้งใจจะรักษาศีล ๕ ให้ได้ ก็ทำง่าย ๆ คือทุกเช้าก่อนจะออกจากบ้าน ก็อาราธนาพระใส่มือไว้ แล้วตั้งนโม ๓ จบ “นะโม ตัสสะ ระคะวะโต

อะระหะโต ลัมมาลัมพุทฺธัสสะ” พอครบ ๓ จบ แล้วก็ลัญญากับหลวงพ่อก็ออยู่ในมือว่า

ปาณาติปาตา เวระมณี วันนี้หัวเด็ดตีนขาด ไม่ฆ่าสัตว์ (แต่พรุ่งนี้ยังไม่รู้ละ)

อทินนาทานา เวระมณี วันนี้หัวเด็ดตีนขาด ไม่ขโมย ไม่โกง ใครทั้งนั้น

กาเมสุมิจฉาจารา เวระมณี วันนี้ไม่เจ้าชู้เด็ดขาด

มุสสาวาทา เวระมณี วันนี้ถ้าพูดต้องจริง ถ้าไม่จริงไม่พูด ใครจะเอามัดมาจ่อคอ ก็ไม่พูดโกหก

สุราเมระยะ มัชชะปะมาทัฏฐานา เวระมณี วันนี้ไม่ว่าเหล้าไม่ว่าเบียร์ จะไม่ดื่มแม้แต่หยดเดียว จะตายก็ให้ตายไปเลย

ทำเช่นนี้ทุกวันๆ แล้วก็ทำได้สำเร็จตลอดวัน ทำติดต่อกันไปได้ประมาณ ๒-๓ เดือนก็เคยชิน ศีลก็อยู่มั่นคง

ในที่สุดก็เลยได้มาบวชนี้แหละ ใครยังหาวิธีอื่นไม่ได้ ลองใช้วิธีนี้ดูนะขลังทีเดียว ถ้าทำสำเร็จ หลวงพ่อก็อนุโมทนาเป็นอย่างยิ่ง

๒๖. พระยีนรธรับบิณฑบาต

กรณีทีพระถือบาตรมายืนหน้าร้านขายอาหาร รอผู้ที่จะมา
ใส่บาตร ถามว่าผิดหรือสมควรหรือไม่คะ ?

ตอบว่าไม่ผิด แต่ถามว่าสมควรหรือไม่? ก็ไม่ค่อยสมควรนะ
คืออาจจะยืนรอได้ แต่พอรายแรกหรือคนกลุ่มแรกเขาใส่บาตรให้แล้ว
ควรเดินต่อไปเลย แต่ถ้า ๒ รายก็แล้ว ๓ รายก็แล้ว ๖-๗ รายแล้วก็
ยังยืนปักหลักรออยู่อีก อย่างนี้ก็ไม่สมควร

แต่ถ้าจะเอาผิดเอาถูกกัน ก็ตอบว่าไม่ผิด จะผิดก็ต่อเมื่อได้
อาหารมาหลายชุดจนล้นบาตร กลับไปถึงวัด แล้วยังกลับมารับอีก
อย่างนี้ผิดแน่นอน

พระท่านเดินรับบิณฑบาตจากหลายบ้าน จนของล้นบาตร ก็
เพื่อรักษาศรัทธาญาติโยม ส่วนพวกญาติโยมก็ควรเอ็นดูพระบ้าง อย่า
เคียวเขี้ยว ยัดเยียดให้ท่านหอบหิ้วจนทุลักทุเลนักเลย

สำหรับเรื่องนี้ต้องค่อยๆ พิจารณาให้ดี อย่าเอาแค่ผิดแค่
ถูก ต้องเอาความควรหรือไม่ควรด้วย

๒๗. พระสวดปาฏิโมกข์ไม่ได้

หลวงพ่อกับ การสวดพระปาฏิโมกข์คืออะไร พระภิกษุต้องสวดได้ทุกรูปหรือไม่ พระบวชใหม่บางรูปบอกว่าสวดได้ไม่จบ สวดได้เพียงครึ่งเดียว ก็เวียนศีรษะแล้ว อย่างนี้จะเป็นอะไรไหมครับ ?

การสวดปาฏิโมกข์ คือการสวดทบทวนศีลและวินัยของพระภิกษุซึ่งมี ๒๒๗ ข้อ โดยสวดเป็นภาษาบาลี และสวดภายในโบสถ์เท่านั้น จัดเป็นสังฆกรรมที่สำคัญอย่างยิ่งของพระภิกษุ

พระลัมมาลัมพุทเจ้าทรงกำหนดไว้ว่า พระภิกษุจะต้องฟังสวดปาฏิโมกข์ทุกวันพระ ๑๕ ค่ำ ถึงตัวเองสวดไม่ได้ แต่ว่าในวัดมีผู้สวดได้ก็ต้องไปฟังท่านสวด

สาเหตุที่ต้องลงไปฟังก็คือจะได้ทบทวนและจดจำพระวินัยได้แม่นยำ ถ้าตนมีสิ่งใดผิดพลาดจะได้แก้ไข ปรับปรุงตนเองเสียใหม่นั้นเอง

ศีล ๒๒๗ ข้อ ต้องบอกว่าจำนวนไม่น้อยเหมือนกัน ผู้ที่มีความจำไม่ดี สวดได้ไม่หมดหรอก แต่ถ้าคนที่มีความจำดี ๆ ท่องเที่ยวเดียว ๒ เทียวก็จำได้ พระบางรูปท่องเป็นเดือนๆ ยังจำไม่ได้ แต่ก็พอรู้ว่าอะไรบ้าง รู้แค่นี้ก็เป็นประโยชน์แก่ชีวิตการเป็นพระมากมายแล้ว

๒๘. พระห้วงบาปินทบาท

การที่พระภิกษุไม่ถือบาตร แต่ถือภาชนะอื่น เช่น ถังพลาสติก
ไปบิณฑบาต จะผิดวินัยสงฆ์หรือไม่คะ ?

ถ้าถามว่าผิดวินัยหรือไม่ ก็ต้องบอกว่าไม่ผิด แต่ถ้าถามว่า
เป็นการสมควรหรือไม่ ก็ต้องบอกว่าไม่สมควร พวกเราที่อยู่ทางโลก
มองการกระทำของคนอื่นแล้ว มักจะตัดสินกันเพียงแค่ว่าผิดกับถูก
เรื่องบางเรื่องเพียงแค่นี้ยังไม่พอ ผิดกับถูกเป็นการตัดสินเรื่องระดับเด็กๆ

ถ้าตัดสินเรื่องของผู้ใหญ่ โดยเฉพาะผู้ที่ เป็นต้นแบบทาง
ความประพฤติแก่ผู้อื่น นอกจากผิดกับถูกแล้ว ยังต้องมองออกไป
ว่ามันสมควร หรือไม่สมควรอีกด้วย เช่น ในการบิณฑบาต ถ้าพระไม่
ถือบาตรไป อาจจะเอาถังพลาสติกหรือถังอะไรไปรับของถวายก็ตาม
ถามว่าจะผิดไหม? ก็ไม่ผิด แต่ถ้าถามว่าสมควรไหม? ต้องดูจากสณ-
การณ ในบางสถานการณ์สมควร แต่ในบางสถานการณ์ไม่สมควร
เช่น บาตรมีอยู่แล้ว ก็น่าจะใช้บาตร ทำไมไปใช้ถังพลาสติก ไม่สมควรเลย

แต่ในเวลาเดียวกัน ถ้าบาตรเกิดแตก จะเอาบาตรแตกๆ ไป
บิณฑบาตได้อย่างไร ก็ต้องใช้ถังใช้ถุงไปพลางก่อน แต่ไม่ใช่อย่างบาตร
แตกทุกวัน แล้วเอาถังพลาสติกไปบิณฑบาตเป็นเดือนๆ หรือตลอดทั้ง
ปี อย่างนี้ก็ไม่สมควร ขอให้ไปพิจารณากันเอง

อีกกรณีหนึ่ง มีคนถามมาบ่อยๆ ว่าพระพายเรือบิณฑบาตนี้
ผิดวินัยสงฆ์ไหม? ก็ไม่ผิด สมควรไหม? ก็สมควร ไม่เสียหายตรงไหน
ท่านก็พายเรือของท่านไปเอื่อยๆ ไม่ใช่จ้ำพรวดๆ ถ้าใช้เรือหางยาว
ละผิดไหม? ไม่ผิดหรอก เพราะเรือหางยาวใครก็มีใช้กันทั้งนั้น แต่
ถามว่าสมควรไหม มันก็ไม่สมควรรนะ ลังคมชาวบ้านไทยๆ ยังไม่ยอม

ให้พระขับเรือหางยาวปู้ดปรี๊ดไปรับบาตรหรงกะ

แล้วพระภิกษุช้อนธจักรยานละผิดไหม? ไม่ผิด สมควรไหม? ถ้าไปทางไกลๆ ช้อนจักรยานเขานานๆ ก็ไม่ไหว ไม่สมควร ถ้าช้อนจักรยานเสียเองละผิดไหม? จะถือว่าผิดทางวินัย ก็ไม่ผิด ถ้าขี่ม้าผิดไหม? ผิดในฐานะทรมานสัตว์ แต่ขี่จักรยานนี้เราทรมานจักรยานหรือ เปลา่ก็เปลา่ แต่ถามว่าสมควรไหม ก็เกิดปัญหา เราต้องพิจารณาให้ดี

เรื่องพระขี่จักรยานนี้ได้เข้าที่ประชุมมหาเถรสมาคม เมื่อประมาณ ๔-๕ ปีมาแล้ว ถามกันว่าสมควรไหม? ในที่สุดก็สรุปว่าอย่างนี้ ถ้าพระขี่จักรยานออกนอกวัด ถึงไม่ผิด แต่ก็สมควร ถ้าขี่ในวัดโดยเฉพาะวัดที่มีบริเวณกว้างและขี่อยู่ในรั้วของวัดเอง ไม่ได้ออกไปนอกวัดก็ไม่ผิดและกระทำได้ แต่อย่าขี่เร็วปู้ดปรี๊ดนัก

เรื่องนี้ต้องแยกเป็นประเด็นๆ ให้ดี อย่าเอาแค่ผิดถูก มันต้องมีควรและไม่ควรด้วย

๒๙. เพชฌฆาต

อาชีพอะไรบ้าง ที่มีหน้าที่ประหารชีวิตนักโทษ บาปหรือเปล่า
ครับ ?

ลูกเอ๋ย...บาปซิ เพราะเห็นอยู่แล้วว่าฆ่าคน ศีลข้อปาณาติบาต
ขาดแน่นอน ก็อาชีพอื่นในโลกมีตั้งมากมายไม่ไปทำ มาสมัครเป็น
เพชฌฆาตทั้งๆ รู้ว่าเป็นอาชีพอ่าคน นี่ตั้งเจตนาจะมาฆ่าคนเชียวนะ

๓๐. ภิกษุณีของไทยไม่มีแล้ว

ขอความกรุณาหลวงพ่ช่วยไขข้อข้องใจในเรื่องภิกษุณี กับชีใน
ปัจจุบันด้วยครับว่าต่างกันอย่างไร ?

ภิกษุณีมีศีล ๓๑๑ ข้อ แต่ชีมีศีล ๘ ข้อ ภิกษุณีนั่นหมดไป
นานแล้ว ชีก็ส่วนชี ภิกษุณีกี่ส่วนภิกษุณี เป็นคนละประเภทกัน แม่ชี
นั้นเทียบได้แค่อุบาสิกาเท่านั้นเอง เพราะถือศีล ๘ ยกขึ้นไปเทียบกับ
ภิกษุณีไม่ได้เลย

เมื่อเดือนเมษายน ๒๕๒๙ มีนักบวชหญิงมาจากไต้หวัน เขา
บอกว่าเขาเป็นภิกษุณี คือพระพุทธศาสนาทางฝ่ายมหายาน ภิกษุณี
ของเขายังมีอยู่ ส่วนทางหินยานหรือเถรวาทของพวกเรา ภิกษุณีหมด
ไปตั้งแต่เมื่อพระพุทธศาสนาแผ่จากอินเดียมาปักหลักที่ลังกาแล้ว แต่
ว่าภิกษุณีของทางมหายานจะมีศีลมีวินัยถูกต้องครบตามที่ทรงบัญญัติ
ไว้ในสมัยพุทธกาลเพียงใดนั้นเราไม่ทราบ เพราะขาดการติดต่อกัน
แต่เมื่อเขามา ทางเราก็ต้อนรับเขา

พูดถึงเรื่องนี้แล้ว ก็ขอเล่าไว้เป็นเกร็ดความรู้สักนิด พระ
ภิกษุในฝ่ายมหายาน โดยเฉพาะในประเทศเกาหลี ไต้หวัน **เขามีสิ่งที่
เขาภูมิใจอยู่สิ่งหนึ่งซึ่งเป็นสิ่งที่พวกเราไม่มีแล้ว สิ่งนั้นคือการ
สืบสายถึงอุปัชฌาย์** น่าสรรเสริญที่เขาสามารถรักษาขนบธรรมเนียม
เอาไว้ได้ คือเวลาจะบวชกับอุปัชฌาย์ เขามีอุปัชฌาย์ไม่มาก ตอนนั้น
ทั้งประเทศมีอุปัชฌาย์เพียงองค์ ๒ องค์เท่านั้น ส่วนมากเขาบวชแล้ว
ไม่มีการสึกกัน

เวลามีคนมาขอบวชพระกับอุปัชฌาย์องค์ไหนก็ตาม พระ
อุปัชฌาย์ จะต้องบอกลูกศิษย์ก่อนว่า “คุณจำไว้นะ อุปัชฌาย์ของฉัน
ชื่อนั้น อุปัชฌาย์ ของอุปัชฌาย์ชื่อนั้นๆ” ไล่ชื่อกันไปถึงโน่น พระอานนท์

พระมหากัสสปะ หรือ พระมหาโมคคัลลาน์ทีเดียว เขาไล่ซื้อกันไปได้เลยของเราทำไม่ได้ ของเขานอกจากไล่ซื้อได้ถึงองค์นั้นๆ แล้ว เขายังมีรูปวาดเก็บไว้ให้ดูหน้าตาได้อีกด้วย

ขนาดเกาหลิทำสงครามกับจีน กับญี่ปุ่น ตั้งแต่เมื่อ ๕๐๐ ปีมาแล้ว รบกันเกือบตลอดเวลา เขายังเก็บหลักฐานรูปพระอุปัชฌาย์ของเขาไว้ได้ ยิ่งกว่านั้นเนื่องจากเขากลับพระไตรปิฎกของเขาจะสูญหาย เขาจึงสร้างระบบพิมพ์ขึ้นมา คือเอาไม้มาแกะสลักเป็นตัวอักษรภาษาจีนสันสกฤต (ไม่ใช่จีน- บาลี) แล้วเรียงพิมพ์เป็นพระไตรปิฎกเก็บไว้ เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดการจดบันทึกคลาดเคลื่อน เขามีการพิมพ์ด้วยไม้ตั้งแต่ยุคที่พระพุทธศาสนาเผยแผ่มาถึงใหม่ๆ เขาแกะไม้เป็นตัวอักษรเสร็จแล้วก็บีบไป อยากได้กี่เล่มๆ บีบกันเข้าไป เพราะเขากลับว่าภัยสงครามจะทำให้พระไตรปิฎกของเขาสูญหาย เขาจึงคิดทำกันออกมาอย่างนี้ เท่าที่ทราบชื่ออุปัชฌาย์ของเขาสามารถไล่ขึ้นไปได้ถึง ๑๐๐-๒๐๐ ชั่วคน จนกระทั่งถึงพระโมคคัลลาน์ พระสารีบุตร ถึงพระลัมบาลัมพุทธเจ้าเลยนะ

นี่เป็นความภูมิใจของฝ่ายมหายาน ที่เขามักเอามาพูดข่มทางหินยานของเราเหมือนกันว่า เอ้อ...แค่ชื่ออุปัชฌาย์ยังไม่รู้ แล้วจะมีหน้ามาทำอะไรกัน...เขาว่าเราอย่างนั้น แล้วเราก็เถียงเขาไม่ได้ด้วยนะ อย่างพวกเราลองถามดูเถอะพระอุปัชฌาย์ของอุปัชฌาย์ชื่ออะไร เสร็จตอบไม่ได้ อย่างดีก็ไล่ย้อนไปได้ไม่เกิน ๓ องค์แค่นั้น แต่ของเขาไล่ย้อนขึ้นไปได้เป็นร้อย ใครจะมาบวชต้องไล่ชื่ออุปัชฌาย์ของอุปัชฌาย์จนถึงพระพุทธเจ้าให้ฟัง แล้วให้ท่องให้ได้

ก็เป็นสิ่งที่น่าเคารพเลื่อมใสของเขาอย่างหนึ่ง ตอนนี้ฝ่ายเราอยากจะทำบ้าง ก็ไม่รู้จะทำอย่างไรเสียแล้ว เพราะสืบสายกันไม่ติด เราเคยอ้างว่าของเราขาดตอนตั้งแต่สมัยเสียกรุงศรีอยุธยาโน้น แต่

ฝ่ายมหายานเขาบอกว่าของเขาเจตสิกมากกว่านั้นอีก เขาก็ยังรักษาไว้ได้ ของเรานั้นพวกไม่เอาถ่านต่างหาก...ถ้าเขาว่ามาอีกก็ยอมรับความจริงก็แล้วกันนะ พวกเราไม่ค่อยสนใจเรื่องนี้ ก็สมควรให้เขาว่าเสียบ้างก็ดีเหมือนกัน

๓๑. ยังพยายามเพราะไม่หายอยาก

หลวงพ่อกับ ถ้าเราอยากกินกุ้งเผาปลาเผา แต่เราไม่ยอมทำ
บาปในฐานะสังฆาลัทธิ เราจะหลีกเลี่ยงโดยการสั่งคน
ทำอาหารมาให้เอากุ้งที่ตายแล้ว ปลาที่ตายแล้วมาทำ
อย่างนี้พอจะพ้นบาปไหมครับ ?

แหม..อยากกินเต็มทีว่าอย่างนั้นเถอะ คุณจะทำอย่างนั้นก็ได้
แต่เชื่อเถอะคุณจะไปเจอเด็กเลิรฟอาหารประเภทอบจืด ที่มันพร้อม
จะบอกคุณว่ากุ้งปลานั้นตายแล้วทั้งนั้น เพราะถ้าถึงขนาดวางมาใน
จานมันก็ตายมาแล้วทั้งนั้น เขาจะขายของเขาก็ต้องมีเล่ห์เพทุบายของ
เขาไป รู้อย่างนี้แล้ว เราก็อย่าทำให้ตัวเองเป็นคนประเภทปากว่าตา
ขยิบเลย

ถ้าอยากกินจริงๆ ยังมีอีกวิธีหนึ่งที่ค่อนข้างจะปลอดภัยจาก
การถูกตำลอยลมมา คือถ้าคุณอยากให้น้ำใจว่ากุ้ง ปลานั้นมันตาย
มาก่อนแล้วจริงๆ คุณก็เดินเข้าไปดูในครัวเลย ถ้าเห็นว่าเจ้าสัตว์เหล่านี้นั้น
มันตายแล้ว เขาแช่เย็นไว้ อย่างนี้คุณก็ไปซื้อเอาได้เลยว่าจะให้เขาอย่าง
เขาเผาตัวไหนมาให้กิน ทำอย่างนี้ไม่มีเชื่อบาปติดมาแน่นอน

หรือจะไปดูที่เขาเผาเสร็จ อย่างเสร็จแล้วว่ามีไหมก็ได้ ถ้ามีก็
ขอให้เขาใส่จานมาให้ทันที แต่อย่างว่าละนะเข้าไปจุ่นจ้านถึงในครัว
ของเขา ไม่น่าโดนตำลายน่าจะดีกว่า

โบราณท่านยังว่า อาหารอร่อยมักจะได้จากฝีมือแม่ครัว
ปากจัด ที่อยากกินนักจะได้หายอยากกันก็คราวนี้แหละ

๓๒. รักษาศีลได้อย่างไร

หนูเรียนอยู่ชั้นมัธยมต้นค่ะ เห็นคุณยายท่านรักษาศีล ๕ บ้าง
บางวันก็ศีล ๘ ขอเรียนถามหลวงพ่อกับว่า ศีลคืออะไรคะ
รักษาแล้วได้อย่างไร ?

คนรักษาศีลก็คือคนที่มีความตั้งใจที่จะควบคุมกาย ควบคุม
วาจาไม่ให้ทำความเดือดร้อนให้กับทั้งตนเองและผู้อื่น **ศีลแปลว่า ปกติ**
เพราะฉะนั้นศีลคือเจตนาที่จะควบคุมตัวเองให้เป็นมนุษย์ปกติ ไม่ให้
ไปทำความเดือดร้อน ทั้งแก่ตนเองและผู้อื่น ดังนั้นในชีวิตประจำวัน
ของพวกเราจึงควรรักษาศีล ๕ กันให้ได้เป็นอย่างดีน้อย ไม่ว่าจะเป็นผู้ใหญ่
ก็ตามหรือเด็กก็ตาม เมื่อควรตั้งใจรักษาศีลจึงควรรู้ว่าศีลนั้นมีอะไรบ้าง

ศีล ๕ หรือข้อปฏิบัติสำหรับควบคุมรักษากาย วาจาของเรา
ซึ่งเป็นผู้ครองเรือนเป็นชาวบ้านให้เป็นปกติ ทั้ง ๕ อย่างนั้นมีตั้งแต่

ข้อที่ ๑ ไม่ฆ่าสัตว์

ข้อที่ ๒ ไม่ลักทรัพย์

ข้อที่ ๓ ไม่ประพฤตินิโคตในเชิงชู้สาวกับบุตรภรรยาผู้อื่น คือไม่
เจ้าชู้

ข้อที่ ๔ ไม่พูดเท็จ รวมถึงไม่พูดคำหยาบ ไม่พูดเพ้อเจ้อ ไม่
พูดส่อเสียด

ข้อที่ ๕ ไม่ดื่มสุรายาเมา รวมทั้งสิ่งเสพติดให้โทษทั้งหลาย

เพราะฉะนั้นจากจุดนี้เอง เราอาจพูดอีกอย่างหนึ่งได้ว่า **ศีล**
คือเครื่องวัดความเป็นมนุษย์ของเรา หรือศีลคือเครื่องรักษาความ
เป็นปกติของตัวเราก็คือได้

คราวนี้ประเด็นต่อมาที่ถามว่า รักษาศิลป์อย่างไร ตอบว่าดีหลายอย่าง

ประการที่ ๑ การรักษาศิลปะจะทำให้เราได้รับ ความสุขทั้งปัจจุบันชาติและชาติหน้า ในปัจจุบันชาติก็คือ เราจะไม่มีเรื่องมาทำให้เดือดร้อนกายและใจ ไม่ติดคุกติดตะราง มีแต่จะเจริญก้าวหน้า แม้จะละจากโลกนี้ไปแล้วก็ตาม ก็เป็นอันหวังได้ว่าจะไม่ไปอบายภูมิอย่างแน่นอน

ประการที่ ๒ รักษาศิลป์แล้วจะทำให้ทรัพย์สินสมบัติเกิดง่าย อย่างน้อยที่สุดตั้งแต่หลวงพ่อบำความได้มาจนกระทั่งบัดนี้ เวลามีประกาศของทางราชการว่าจะรับใครเข้าทำงาน เห็นแต่ประกาศบอกว่า **ต้องการคนที่มีศีลธรรมเท่านั้น** ไม่เห็นมีครั้งใดเลยที่จะประกาศบอกว่า ผู้ที่จะมาสมัครทำงานนี้ต้องฆ่าแกง ต้องลักทรัพย์แกง ต้องเจ้าชู้แกง อะไรทำนองนี้ไม่เคยได้ยินเลย เพราะฉะนั้นถ้าใครรักษาศิลป์ได้ดีละก็ **หางานทำไม่ยาก และจะทำให้สมบัติเกิดง่าย**

นอกจากสมบัติจะเกิดง่ายแล้ว **สมบัติที่เกิดขึ้นเรายังใช้ได้เต็มอ้อมอีกด้วย ใช้สมบัติได้เต็มอ้อมเป็นอย่างไรหรือ?**

ขอให้ดูตรงนี้ ของที่เราขโมยของผู้อื่นมา ไปโกงเขามา หรือไปคอร์รัปชั่นเขามา มันแปลก คือมันเหมือนผีสิง ยกตัวอย่าง เช่น นาฬิกาหรือแหวนที่เราไปขโมยเขามา อย่าว่าแต่จะหยิบมาใช้เลย แค่เดินผ่านเท่านั้นแหละ มันเหมือนกับผีมาร้องบอกทีเดียว ว่า “ดูนี่ของนี่ขโมยเขามา”

พอจะหยิบเอาไปใช้มันก็พูดได้อีกว่า “แน่ใจหรือว่าเจ้าของเขาจะไม่เห็น”

เรานึกตอบว่า “ไม่เห็น”

มันก็ค้านอีก “แล้วถ้าเห็นล่ะ” เห็นแล้วเขามาทวงจะว่าอย่างไร
**นี่ของที่ไปโกงไปขโมยเขามา มันเหมือนมีผีสิง เหมือนมีคน
 สบแซ่งอยู่ในตัว**

เพราะฉะนั้นของที่ได้มาด้วยความไม่ชอบธรรม จึงใช้ไม่คุ้ม
 โกงมาเป็นร้อยล้าน ถามว่าร้อยไหม? รวย แต่ว่าใช้เต็มอ้อมไหม? ไม่
 เต็มอ้อม ใช้ที่ไรมันก็ขัดกับมโนธรรมทุกทีไป

เพราะฉะนั้นถึงจะโกงมาได้จนร่ำรวย ก็ไม่คุ้มเลย เพราะว่า
 ของพวกนั้นใช้ไม่เต็มอ้อม ไม่เหมือนทรัพย์บริสุทธิ์ ที่ได้มาด้วยน้ำพัก
 น้ำแรงของตนเอง ซึ่งแม้จะน้อยแต่ก็ใช้เต็มอ้อมจริงๆ เลย

**ประการที่ ๓ ทางพระเราใช้คำว่า “ศีลทำให้ไปพระ
 นิพพานได้”**

พวกเราที่เป็นชาวบ้านรักษาศีล ๕ ถ้าบอกว่าศีล ๕ นำให้ไป
 พระนิพพานได้ บางทีพวกเราจะตรงตามไม่ทัน เองง่ายๆ อย่างนี้ก็
 แล้วกัน นิพพานแปลว่า “สงบเย็น” นี้อยู่ในขั้นต้นนะ

ถ้าขั้นสูงหมายถึง “สงบจากกิเลส คือนิพพาน” สำหรับชาว
 บ้านบอกแค่ขั้นต้นก็แล้วกัน คือใครสามารถรักษาศีลได้ จะทั้งสงบทั้ง
 เย็นทีเดียว เมื่อความสงบความเย็นใจเกิดมากขึ้นๆ อีกไม่นานใจจะ
 หายขุ่น หายขุ่นก็คือใส ใจจะใส พอใสมากเข้าๆ ใจก็สว่างโพล่งขึ้นมา

ถ้ารักษาศีลได้มันคงดีขึ้นจริงๆ ขนาดเอาชีวิตเป็นเดิมพันได้
 ละก็ ใจเราจะใสสว่างมาก สว่างยิ่งกว่าดวงตะวันยามเที่ยงเสียอีก ถึง
 ตอนนั้นไม่ว่าจะหลับตาลืมตา ก็มองเห็นอะไรไปหมด เห็นทั้งสวรรค์
 ทั้งนิพพานทีเดียว เพราะฉะนั้นท่านจึงบอกว่ารักษาศีลแล้วไปนิพพานได้

๓๓. รักษาศีล ๕ แต่ไม่ปฏิบัติมงคล ๓๔

หลวงพ่ोज้าคะ ถ้าเรารักษาศีล ๕ ดีแล้ว เราไม่ต้องปฏิบัติมงคล ๓๔ เลยได้ไหมคะ ?

การรักษาศีลเป็นเพียงการทำความดีเบื้องต้น ถ้าจะอุปมาการรักษาศีลกับทางการทหารก็บอกว่า **คนที่รักษาศีล ๕ นั้น อุปมาเหมือนทหารที่สวมเสื้อเกราะเตรียมจะออกรบ แต่ว่ายังไม่ได้รบ** หรือถ้าเข้าไปอยู่ในสนามรบแล้ว ก็เหมือนทหารสวมเกราะรักษาค่ายไว้ ไม่ให้ถูกข้าศึกโจมตี ยังไม่ได้รุกฝ่ายตรงข้ามเลย ฉนั้นใดก็ฉนั้นนั้น มงคลชีวิต ซึ่งมี ๓๔ ข้อ ตั้งแต่

มงคลที่ ๑ ไม่คบคนพาล ถ้าไม่ระวังไปคบคนพาลเข้า เดียวเชื่อพาลเชื่อเลวๆ จะติดตัวเราเหมือนโรคระบาด โรคติดต่อ

มงคลที่ ๒ คบแต่คนดี ก็เพื่อจะได้มีโอกาสรับการถ่ายทอดคุณธรรมความดีของเขามาสู่ตัวเรา

มงคลที่ ๓ ยกย่องบูชาคนดี คือเอาคนดีเป็นแบบอย่าง เป็นเป้าหมายที่เราจะไปให้ถึง แล้วเราก็พยายามฝึกฝนตัวเราให้เป็นคนดีตามอย่างเขา

ตั้งแต่มงคลที่ ๑ ไล่ไปเรื่อยจนถึงมงคลที่ ๓๔ สิ่งเหล่านี้เมื่อปฏิบัติแล้วก็ เป็นมงคลสำหรับชีวิตมนุษย์ นอกเหนือจากการรักษาศีล ๕ ซึ่งเป็นข้อปฏิบัติสำหรับรักษาความเป็นมนุษย์เอาไว้เท่านั้น

เพราะฉะนั้นการรักษาศีล ๕ จึงยังไม่เพียงพอ อุปมาเหมือนทหารใส่เกราะป้องกันภัย แต่ยังไม่ได้ออกรบกับกิเลสแม้แต่นิดเดียว

๓๔. รัตนมว

คนรัตนมว จัดให้ลูกวอยู่ใกล้แม่ว เพื่อหลอกให้แม่วเข้าใจ
ผิดว่ากำลังจะต้องให้นมลูกว เพื่อจะได้รัตนมวได้
ปริมาณมากๆ คนรัตนมวโกหกวใช่ไหม อย่างนี้คน
รัตนมวผิดศีลข้อมุสาหรือไม่ครับ ?

เข้าใจผิดดี ไม่รู้สิ ลองไปคิดต่อเองก็แล้วกัน เพราะศีลข้อมุสา
นี้เขามุ่งอยู่ที่คนกับคน และผิดต่อกันด้วยคำพูด ตอนนี้อาเป็นว่า
ถ้าเราเป็นคนรัตนมว ก็อย่าให้ลูกวมันอดนมก็แล้วกัน

ไม่รู้ละ เรื่องนี้ยังไม่ได้ไปค้นกันจริงๆ จังๆ ถ้าพูดกันตามกฎหมาย
แห่งกรรม คงจะเป็นเพราะพวกเราหลายๆ คนเคยหลอกให้ลูกวมันมา
อยู่ใกล้ๆ แม่มัน แล้วแม่มันก็เข้าใจผิด เลยให้นมเต็มที แต่ลูกวก็ไม่ได้กิน
ได้แต่ยืนน้ำลายไหลยืด เข้าข่ายฉ้อฉล หลอกลวง ถ้าจะผิด ก็
ผิดศีลข้ออทินนาทาน

พวกเราคงจะทำของอย่างนี้ไว้มาก สมัยตอนเด็กๆ เลยมี
เวรติดตัวมา ผู้ใหญ่เขาให้ดูดหัวนมหลอกๆ มาแต่เล็ก เวรนี้ติดตัวมา
หรือเปล่าก็ไม่รู้ละ นั่งสมาธิไปช่วยค้นมาบอกหลวงพ่อก่อนเลยละ

๓๕. แล้วแต่ศรัทธา

เป็นการไม่ดีใช่ไหมคะ ชวนคนอื่นเป็นกรรมการทอดผ้าป่า หอด
กฐิน แล้วบอกว่าแล้วแต่ศรัทธา ถึงเวลาเขาให้ด้วย
ศรัทธา ๑๐ บาท โดยที่เขาก็เป็นกรรมการ ทำให้ลูก
คิดแค้นมาก ?

โธ..แม่คุณเอ๋ย ก็เขาศรัทธาเท่านั้น ก็ได้เท่านั้นซิคุณจะ
เอาอะไรกันนักหนา

เขามีเงินอยู่เท่านั้นเขาก็ทำได้เท่านั้น ยังดินะที่เขาทำ หรืออีก
ประการหนึ่ง เขาอาจจะมีเงินเป็นล้านๆ เป็นร้อยล้านก็ได้ แต่เขา
ทำแค่ ๑๐ บาท ก็แสดงว่าเรายังไม่สามารถที่จะอธิบายให้เขา
ซาบซึ้งถึงความจำเป็นในการทำบุญทำทาน ว่ามันจำเป็นกับชีวิต
อย่างไร เงินจำนวนนั้นเอาไปทำอะไร จะได้สิ่งที่เป็นประโยชน์อย่างไร
ต่อไป

เรายังไม่ได้อธิบายให้เขาเข้าใจ เพราะฉะนั้นเขาก็ให้ตาม
กำลังศรัทธาของเขา ถ้าจะโกรธก็ต้องโกรธตัวเองว่า เรานี้ขาด
ปฏิสัมพันธ์ ๔ ตั้งแต่

๑. ความแตกฉานในการขยายความขยายข้อธรรมะให้พิสดาร
๒. ความแตกฉานในการย่อสรุปให้เขานำไปปฏิบัติได้
๓. ความแตกฉานที่จะพูดให้เข้าใจ
๔. ความแตกฉานที่จะชี้แจงให้เขานำไปปฏิบัติให้ได้ผล

เรายังขาดความสามารถทั้ง ๔ อย่างนี้จึงพูดให้ผู้อื่นศรัทธาใน
การทำบุญได้ไม่มาก ก็ค่อยๆ ฝึกกันต่อไป

๓๖. วัดเปิดเพลง

เวลาวัดมีงาน พระเอาเทปเพลงมาเปิด พระจะผิดศีลหรือไม่ ?

ก่อนอื่น **ขอให้ดูที่จุดประสงค์ของการเปิดเพลง** ไม่ว่าวัดไหนๆ ก็ต้องเปิดด้วยความระมัดระวัง คือที่เขาเปิดเพลงเปิดอะไรให้มันเสียงดังๆ ขึ้นมาก็เพื่อให้ชาวบ้านย่านนั้นรู้ว่ามีการทำบุญ คือการที่จะให้ใครไปเดินบอกชาวบ้านทุกๆ บ้านว่าที่วัดจะมีงาน มันก็ไม่ไหว หรือจะเอารถโฆษณาไปบอก บางทีมันไม่เป็นการสมควร พระคุณเจ้าหรือลูกศิษย์จึงเปิดเพลงเปิดแผ่นเสียง กันตั้งแต่เช้าตรู่ หรือก่อนงาน ๑ วัน

แต่อย่างไรก็ดี ก็มีข้อคิดมาตั้งแต่โบราณแล้วว่า **เพลงทั้งหลายจะเป็นเพลงเฉพาะทำนอง หรือจะเป็นเพลงที่มีคำร้องด้วยก็ตาม ขอให้พอเหมาะพอดี และที่ควรระวังอย่างยิ่งเลย คือไม่ควรเป็นเพลงรัก** เพราะจะกระตุ้นให้กามกำเริบได้ง่าย แต่ถ้าเป็นเพลงที่ทำให้เกิดพุทธานุสติ ธัมมานุสติ สังฆานุสติก็พอใช้กันได้ทีเดียว วัดต้องแยกประเภทเพลงให้ออกนะ ถ้าเป็นเพลงชนิดเธออายุ ๕๐ ก็ยังสวยละก็ เลิกกันละ

ของทุกอย่างในโลกนี้ สิ่งไหนมีคุณ สิ่งนั้นย่อมมีโทษ ติดมาด้วยมากบ้างน้อยบ้าง การนำมาใช้จึงต้องดูความเหมาะสม รู้จักเลือกสรรพิจารณาให้ดี ก็จะมีแต่ประโยชน์ฝ่ายเดียว

๓๗. วิกาลโภชนา

กรณีถือศีล ๘ จะรับประทานอาหารเวลา ๑๒.๐๐ - ๑๓.๐๐ น.
ซึ่งเป็นเวลาหยุดพักงานประจำวันได้ไหมคะ ?

คำว่า “วิกาลโภชนา” ความจริงท่านก็ไม่ได้บอกแน่นอนว่าเป็นเวลาเท่าไร คำว่า วิกาล แปลว่าไม่ใช่กาลโดยทั่วไป หมายถึงเวลาหลังเที่ยงจนถึงรุ่งอรุณของวันใหม่ แต่ว่าเอาละเราทำงานราชการหรือติดงานอะไรยุ่งๆ ภายในเวลาก่อนเที่ยงไม่ทัน ก็อย่าให้ถึง ๑๓.๐๐ น. เพราะมันเหมือนชาวบ้าน มันไม่สมควรสำหรับคนถือศีล ๘

ถ้าหย่อนยานไปเรื่อยๆ ก็เลยสงสัยอีกว่าบាយโมงได้ไหม? บายสองโมงได้ไหม? บายสามโมงได้ไหม? ยืดเวลาไปจนตลอดบាយมันไม่จบ เอาเป็นว่าถ้ามีเศษหลังเที่ยง ก็อย่าให้ถึงบายเลย แล้วก็ต้องเป็นกรณีที่มีความจำเป็นเป็นครั้งเป็นคราว หรือเป็นไปตามระบบงานจริงๆ ไม่ใช่ว่าหาทางเลี้ยวเรื่อยไป

เรื่องเวลานี้ ความจริงมีผู้นับถือพระพุทธศาสนาทั่วโลก แต่ระบบเวลาไม่ตรงกัน บางประเทศต่างกันเป็น ๑๒ ชั่วโมง เที่ยงวันเป็นเที่ยงคืน พระภิกษุที่เดินทางไปต่างประเทศด้วยเครื่องบิน ท่านจะต้องปรับเวลาเอาตามความเหมาะสม ไม่ใช่ต้องลุกขึ้นมาฉับเวลา ๕ ทุ่มตามเวลาเมืองไทย

๓๘. ศิลป์กับสติ

คนที่จะรักษาศิลป์ได้ จะต้องฝึกสติอย่างไรคะ จึงจะไม่เผลอ การ
รักษาศิลป์จะได้บุญตรงไหนคะ ?

สติในความหมายของการปฏิบัติ คือการระลึกรู้ตัวที่
ศูนย์กลางกาย เป็นเพราะเราสามารถระลึกรู้ตัวที่ศูนย์กลางกาย
ได้ เราจึงสามารถห้ามใจไม่ให้ไปทำความชั่วต่างๆ

ถ้าเวลาใดใจหลุดออกจากศูนย์กลางกาย แสดงว่าสติหย่อน
จะทำให้พลั้งเผลอไปทำผิดศีลได้ เพราะฉะนั้นการที่เราห้ามใจไม่ให้
ทำความชั่ว นอกจากเป็นการรักษาศิลป์ได้แล้ว ยังเป็นการฝึกสติ
ให้อยู่ในตัวเองควบคู่กันไปอีกด้วย หมั่นระลึกรู้ตัวที่ศูนย์กลางกายไป
เถอะ แล้ววันหนึ่งเราจะเข้าใจเอง

การรักษาศิลป์จะได้บุญตรงที่ว่า ธรรมชาติของใจเมื่อจรด
เข้าสู่ศูนย์กลางกายได้เมื่อใด ความสว่างก็เกิดขึ้นในใจ อุปมาเหมือน
หัวไม้ขีดไฟ ถ้ามาสีเร็วๆ กับข้างกล่องไม้ขีดเมื่อใด เมื่อนั้นไฟจะ
ติดขึ้นมาทันที เช่นเดียวกันใจเมื่อจรดกับศูนย์กลางกายได้เมื่อใด
ความสว่างจะเกิดวูบขึ้นมาภายใน ทำให้เราสามารถห้ามตัวเองไม่
ให้ทำความชั่วได้

เราจะเรียกว่าความมีสติก็ได้ บุญเกิดขึ้นตรงความสว่างนั้น
แหละ และบุญที่เกิดขึ้นนี้ก็มิฤทธิ์ที่จะฆ่าความชั่วความมืดภายในทั้ง
หลายได้อีกด้วย

๓๙. ศีล ๘ แตกต่างจากศีล ๑๐ อย่างไร

ศีล ๑๐ มีอะไรบ้างคะ ดีกว่าศีล ๘ มากหรือเปล่า ?

ศีล ๑๐ คือศีลของสามเณร มีข้อเพิ่มจากศีล ๘ ของญาติโยม ที่ไปถือศีลอุโบสถกันในวันพระอีก ๒ ข้อ คือศีลของสามเณรใช้ศีลข้อ ๖ วิกาลโภชนาฯ เหมือนกัน คือห้ามกินข้าวเย็น แล้วท่านแบ่งศีลข้อที่ ๗ ออกเป็น ๒ ตอน คือ

ตอนที่ ๑ **นัจจะคีตะวาทิตะวิสสุกะทัตถสละ** แปลว่าห้าม ร้องเพลง ฟังเพลง ดูการละเล่นต่างๆ อันเป็นข้าศึกต่อพรหมจรรย์ คือที่ทำให้อยากมีคู่ครองนั้นแหละ

ตอนที่ ๒ **มालาคันธะวิเลปะนะ ธาระณะ มณฺฑะนะ-วิญ สันญฐานา** คือแม้แต่ตัดดอกไม้ลูบไล้ของหอม เขียนคิ้วทาปาก ประดับประดาด้วยเพชรนิลจินดา ก็ห้าม

แล้วศีลข้อที่ ๘ คือ **อุจจาสะยะนะมหาสะยะนา** ห้ามไม่ให้ นอนบนฟูกหนาๆ นุ่มๆ ก็กลายเป็นข้อที่ ๙ ของสามเณร

แล้วก็เพิ่มศีลข้อที่ ๑๐ มาให้เป็นการเฉพาะของสามเณร คือ **ชาตะรุประระชะตะ ปะฎิกะคะทะณา** ไม่ให้จับเงินจับทอง ซึ่งใช้เป็นสื่อ ในการซื้อขายสินค้ากันตามกฎหมายของสังคมนั้นๆ

ศีลของสามเณรก็มีอยู่ ๑๐ ข้อด้วยกันอย่างนี้ ถ้ามว่าดีกว่าศีล ๘ มากไหม ตอบว่าดีมากแน่นอน เพราะคนที่ออกจากครอบครัวมา บวชเป็นสามเณร เตรียมจะบวชเป็นพระภิกษุ ก็ควรเอาศีลมาเป็น

เกราะป้องกันตัวให้ปลอดภัยจากความผิดในการครองเรือน จะได้
ออกบวชได้สำเร็จ

ท่านมีศีลมาก ท่านก็ปลอดภัยจากทุกข์ในทางโลกมากกว่า
โยมที่เป็นชาวบ้าน ซึ่งถือศีลน้อยช้อกว่าแน่นอน

๔๐. ศีล ๘ ลบ ๒

ผู้ที่บอกว่าถือศีล ๘ เป็นประจำแต่ไม่ถือ ๒ ข้อ และเว้นไม่ถือ ศีลอาหิตยัลละ ๒ วัน อย่างนี้เรียกว่าเขาถือศีล ๖ ได้ไหม และจะมีทางไปนิพพานได้ไหมคะ ?

มันก็แปลกดีนะ บอกว่าถือศีล ๘ เป็นประจำแต่ไม่ถือ ๒ ข้อ มันก็ไม่ใช่ศีล ๘ ละซี ทางไปนิพพานนะมี แต่หนูจะได้ไปนิพพานหรือเปล่าไม่รู้ เพราะหนูถือศีลไว้ ๖ ข้อ แล้ว ๒ ข้อที่ขาดไป ก็ไม่ได้บอกว่าข้อไหนบ้าง ถ้าเป็น ๒ ใน ๕ ข้อแรก ถือว่าศีล ๕ ขาด ขาด ขาดหน้า นอกจากไม่ถึงนิพพานแล้ว ยังตกนรกด้วยนะหนูนะ

คำว่าศีล ๖ ก็ไม่มีในระบบ ถ้าทำศีลข้อ ๖ หรือ ๗ หรือ ๘ ขาดไปเพียงข้อใดข้อหนึ่ง นอกนั้นอยู่ครบก็เรียกว่ารักษาศีล ๕ ได้ แต่ศีล ๘ เป็นศีลพวง ขาดข้อเดียวก็ถือว่าขาดศีล ๘ ทั้งหมดนะหนูนะ

๔๑. ศีล ๘ ศีล ๑๐

สามเณรถือศีล ๑๐ ซึ่งเพิ่มจากศีล ๘ อีก ๒ ข้อ ขอเรียนถามศีล
ข้อที่ ๙ และ ๑๐ ว่าเป็นอย่างไรครับ ?

ศีล ๘ เป็นศีลสำหรับอุบาสก อุบาสิกา พอมาเป็นศีล ๑๐
สำหรับสามเณร ท่านแยกศีลข้อที่ ๗ ที่ว่า “ห้ามไม่ให้ร้องรำทำเพลง
ห้ามไม่ให้ดูการละเล่น ห้ามไม่ให้เขียนคิ้วทาปาก ห้ามประดับตกแต่ง
ร่างกายด้วยเพชรนิลจินดา และเอาดอกไม้มาแซมผม” ท่านให้แยกเป็น
๒ ตอน คือ

ตอนต้น “ห้ามไม่ให้ร้องรำทำเพลงและดูการละเล่น” เป็น
ศีลข้อที่ ๗ ของศีล ๑๐ และตอนปลาย “ห้ามไม่ให้เขียนคิ้วทาปาก
ห้ามไม่ให้ประดับตกแต่งร่างกายด้วยเพชรนิลจินดาและเอาดอกไม้มา
ทัดหู” เป็นศีลข้อที่ ๘ ของศีล ๑๐

ส่วนศีลข้อที่ ๘ ของศีล ๘ ห้ามไม่ให้นอนที่นอนสูงใหญ่
ภายในมีนุ่นและสำลีนั้นๆ ก็กลายเป็นศีลข้อที่ ๙ ของศีล ๑๐

ศีลข้อที่ ๑๐ ก็คือห้ามไม่ให้หยิบเงินทอง จับจ่ายซื้อของ
อย่างชาวบ้าน

สำหรับศีล ๑๐ นั้นเป็นศีลเฉพาะของสามเณร ส่วนศีล ๘
คือศีลของฆราวาสที่ถือปฏิบัติ เพื่อให้กาย วาจาใจบริสุทธิ์ยิ่งขึ้น โดย
เน้นการประพฤติพรหมจรรย์ ไม่ข้องเกี่ยวทางเพศกับใคร ผู้ที่สมทานศีล
๘ หรือบวชเป็นสามเณรสมทานศีล ๑๐ ก็เพื่อตีกรอบตัวเองให้
สามารถประพฤติธรรม เพื่อการบรรลุมรรคผลนิพพานได้ง่ายขึ้น

๔๒. ศีล ๕ กับธรรมาภย

ผู้ที่ได้ธรรมาภยแล้ว จะล่วงละเมิดศีล ๕ ได้บ้างไหม หรือไม่ได้เลยครับ ?

จำไว้ก็แล้วกัน ผู้ที่จะเข้าถึงธรรมาภยในตัวได้ อย่างน้อยต้องรักษาศีล ๕ ได้ครบ

คราวนี้พอมีสีล ๕ ครบ และปฏิบัติธรรมจนเห็นธรรมาภยในตัวชัดเจนดีแล้ว ถ้าไปทำผิดศีล ๕ ข้อใดข้อหนึ่งเข้า การรู้การเห็นก็เลื่อนไป ต้องมาเริ่มต้นรักษาศีล นั่งสมาธิกันใหม่อย่างจริงจัง คือเริ่มต้นใหม่นั้นเอง

เพราะฉะนั้นใครได้เข้าถึงธรรมาภยในตัวแล้วควรรักษาให้ดี อุปมาเหมือนปลุกต้นไม้ ถ้าเราปลูกขึ้นมาแล้วปล่อยให้มันเฉา กว่าจะรดน้ำพรวนดินให้มันฟื้นขึ้นมาได้นั้นยากกว่าปลูกใหม่

ดังนั้นพวกเราจงตั้งใจรักษาศีล ๕ ให้บริสุทธิ์ เพราะศีล ๕ เป็นพื้นฐานของความเป็นมนุษย์ และเป็นพื้นฐานของการสร้างความคิดที่ปวง

๔๓. สัมมาคารวะ

สัมมาคารวะ หมายถึงการแสดงความเคารพนบนอบผู้ใหญ่ใช้หรือไม่คะ ?

สัมมา แปลว่า ถูกต้อง **คารวะ** คือ เคารพ

คำว่า **สัมมาคารวะ** คือความเคารพที่ถูกต้อง คำว่าเคารพนั้นไม่ได้หมายถึงกราบๆ ไหว้ๆ แต่หมายความว่า**มีปัญญามากจนกระทั่งแลเห็นคุณงามความดีที่มีอยู่ในตัวผู้อื่นได้อย่างชัดเจน** เหมือนนักเคมีที่เขามองเห็นคุณสมบัติของแร่ธาตุของโลหะต่างๆ อย่างชัดเจน แล้วเขาก็สามารถนำแร่ธาตุต่างๆ ไปใช้ประโยชน์ในการทำงานของเขาได้

คนที่มีสัมมาคารวะ คือคนที่**เล็งแลเห็นคุณงามความดีที่มีอยู่จริงๆ ในตัวผู้อื่น** แม้จะอายุน้อยกว่าก็ตาม แล้วปฏิบัติตัวเองต่อผู้นั้นได้อย่างถูกต้อง จนสามารถถ่ายทอดเอาความดีของคนเหล่านั้นมาสู่ตัวเองได้ ใครที่มองคุณงามความดีของผู้อื่นไม่เห็น เช่น ไม่เห็นคุณความดีของพ่อแม่ ครูบาอาจารย์ พี่ ป้า น้า อา รวมทั้งผู้ที่ทำงานอยู่ด้วย ถ้าใครมองไม่เห็น ไม่ใช่ตาบอด แต่เรียกว่า**ใจบอด** ถึงแม้จะอยู่ในวัดมาปฏิบัติธรรมในวัด ก็คงไม่มีสิทธิ์จะเห็นธรรมะได้

สัมมาคารวะจึงไม่ได้หมายความว่าเพียงการแสดงความเคารพนบนอบผู้ใหญ่เท่านั้น แต่ยังหมายถึงการ**เล็งเห็นคุณธรรมความดีของผู้อื่น** แล้วนำมาเป็นแบบอย่างสำหรับการปฏิบัติตามทำตามอีกด้วย

เพราะฉะนั้นก็ขอให้ทุกคนพิจารณาตัวเอง ถ้ามองตัวเองว่ามีสัมมาคารวะแล้วหรือยัง หรือคอยแต่จะจับผิดชาวบ้าน หรือทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ เมื่อพบเห็นคนทำความดี ถ้าเป็นอย่างนี้ก็พลาดแล้วนะ

๔๔. ใส่บาตรด้วยเงินแทนข้าว

หากมีเงิน ๑๐ บาท ต้องการจะใส่บาตรทำสังฆทานกับพระภิกษุ
ที่บิณฑบาตตอนเช้าจะได้ไหมคะ ?

ขอฝากไว้ด้วย เวลาตักบาตรอย่าใส่ด้วยเงินด้วยธนบัตรจะ
เป็นเหรียญ ๑๐ บาท หรือแบงค์ร้อย แบงค์อะไรก็ไม่ควรทั้งนั้น

เพราะจะทำให้พระเสียนิสัย ตักบาตรด้วยข้าวปลาอาหารนั้น
ดีแล้ว เพราะถูกต้องตามพระวินัย พระได้ไปแล้วก็ฉันได้เลย ไม่ต้องไป
หุงไปต้มให้ลำบาก หมดเรื่องเป็นวันๆ ไป พรุ่งนี้ค่อยว่ากันใหม่

แต่พอตักบาตรเป็นธนบัตรใบละ ๑๐๐ ใบละ ๕๐๐ ใบละ ๑,๐๐๐
พระผู้รับใจกว้างเสียสมาธิหมด พระบางรูปที่บวชใหม่ท่านยังติดทาง
โลกอยู่ สะสมเงินทองไว้มาก สติสัมปชัญญะว่าตนเป็นพระชกจะ
คลอนแคลน

ขอฝากเป็นความรู้กับทุกๆ คนไว้ด้วย พระรับบาตรเป็นเงิน
ผิดวินัยของสงฆ์ ญาติโยมอย่าไปทำให้พระท่านศีลขาด ยิ่งกว่านั้น
ยังทำให้พระที่ไม่เคร่งวินัยเกิดโลภ รับบาตรแข่งกันอีกด้วย ทำให้เกิด
ภาพที่ไม่งดงาม ไม่เป็นที่ตั้งแห่งความเลื่อมใสของผู้ที่พบเห็นด้วย

๔๕. อยากิน แต่ไม่ยากได้บาป

เวลาเราเข้าภัตตาคาร สั่งกุ้งเต้น ปลาเผามากินนี้จะบาปไหม
ครับ ?

ตรงนี้ต้องระวัง อาจจะไม่บาปหรือไม่บาปก็ได้ แล้วแต่วิธีการ
สั่ง ถ้าสมมุติเราเข้าภัตตาคาร เดินไปที่เคาน์เตอร์สำหรับสั่งอาหาร ไป
เห็นกุ้งเผา ปลาเผา เขาทำเอาไว้เรียบร้อยแล้ว คุณจึงสั่งให้เขาดักใส่
จานมาให้เลย แบบนี้ไม่มีบาป

แต่ถ้าเห็นปลาเห็นกุ้งว่ายอยู่ในตู้ แล้วตรงเข้าไปชี้เลยว่า “เอา
ไอ้ตัวนี้แหละเอาไปเผา ไปย่างมาให้ฉันด้วย” แบบนี้แหละคุณเอ๊ย..บาป
เต็มประตูเลย เลือกวิธีหาของกินเอาให้ดีนะ

๔๖. อาจารย์ - อโคจร

คำว่า อาจารย์ และ อโคจร หมายถึงอะไรครับ ?

“อาจารย์” เป็นศัพท์ใช้กับพระภิกษุหมายถึงความประพฤติที่ดีที่สมควร

ส่วนคำว่า “อโคจร”^(๖) ให้ ดูคำว่าโคจรก่อน ตามรากศัพท์ แบ่งออกเป็น ๒ คำ คือ ‘โค’ กับ ‘จร’ โคก็คือวัว จรก็คือการไป

ถ้ารวมกัน โคจรก็แปลว่าวัวไปได้ เพราะฉะนั้น อโคจรจึงหมายถึงทางที่แม้แต่วัวก็ยังไม่ได้ไป

สมัยก่อนนั้นเส้นทางชนิดซูปเปอร์ไฮเวย์ไม่มีหรอกนะ การเดินทางจากหมู่บ้านหนึ่งไปหมู่บ้านหนึ่ง จะไปอย่างไรนั้นก็มียูธูปอยู่ เคยได้ยินคำว่าทางเกวียนกันบ้างไหม ทางเกวียนคือทางที่สัตว์มันเดินหรือที่มันลากเกวียนไป ถ้าทางนั้นมันเดินไปบ่อยๆ ก็ดีขึ้น คนเดินตามทางนั้นไปก็เดินสบาย ทางที่โคไปคนก็สามารถอาศัยเดินได้สะดวก แต่เส้นทางไหนที่แม้โคก็ยังไม่ได้ไป คนขึ้นไปก็ไม่ค่อยจะเดินนัก ทางเช่นนี้พระลัทธิลัทธิพุทธเจ้าตรัสว่าพระภิกษุไม่ควรไป

อโคจรของพระภิกษุ ได้แก่

แห่งที่ ๑. ร้านเหล้า ร้านที่ตั้งโต๊ะขายเหล้ายาปลาปิ้ง พระภิกษุไม่ควรไป ก็จะเข้าไปโปรดใครละ ชื่นเข้าไป เตียวเจ้าชู้เมา ก็ชวน “หลวงพี่สักกึ่งหนึ่งดีไหม?” คราวนี้แหละยุ่งเลย นียกตัวอย่างนะ ร้านเหล้านี้แม้แต่โคมันก็ไม่อยากเข้าไป มันกลัวถูกเชือดแกล้มเหล้า

แห่งที่ ๒. บ้านสาวทันทิก คือบ้านสาวแก่ที่ยังไม่เคยมีสามี บางแห่งเรียกสาวเทื้อ พระภิกษุเข้าไปแล้วมันไม่ค่อยจะคุ้มหรอกนะ

มันเป็นขี้ปากชาวบ้าน

แห่งที่ ๓. บ้านหญิงหม้าย พระภิกษุขึ้นเข้าไปในบ้านจะต้องถูกนินทาแน่ๆ จะมีฐานะสำคัญอย่างไร ใช้คนอื่นไปตามมาบอกเล่ากันให้เสร็จเรื่องไป อย่าไปสงสัยด้วยมากนัก

แห่งที่ ๔. หญิงแพศยา หรือช่องโสเภณี แหล่งอบายมุขอย่างนี้ชาวบ้านธรรมดาเขายังไม่อยากจะเฉียดเข้าไปเลย พระภิกษุจะไปทำไมกัน

แห่งที่ ๕. ที่พักของภิกษุณี ปัจจุบันประเทศไทยไม่มีภิกษุณี จึงหมดปัญหาไป

แห่งที่ ๖. บัณเฑาะก์ หรือที่ชาวบ้านเรียกพวกกะเทย พวกนี้มีเชื้อเจ้าชู้อยู่ในตัวมาก พระภิกษุขึ้นเข้าใกล้ เดี่ยวเอาตัวไม่รอด

ที่ซึ่งเป็นอโคจรของพระภิกษุในกายภาคหน้า อาจเปลี่ยนแปลงไปตามยุคสมัย ขอให้ดูตามสมควรแก่สมณสาธูปประกอบด้วย จะได้ไม่เป็นขี้ปากชาวบ้าน

๔๗. อาชีพอาสัตว์

ถ้าเราไม่ได้ฆ่าสัตว์ด้วยตัวเอง แต่ได้จ้างหรือสั่งให้ผู้อื่นฆ่า จะถือว่าบาปหรือไม่ ถ้าบาปจะมีวิธีแก้ไข ผ่อนหนักเป็นเบาได้อย่างไร ? เพราะว่ามันเป็นอาชีพ

บาปแน่นอน วิธีแก้ไขก็ไม่เห็นยากอะไร เราก็เลิกอาชีพนี้เสีย ถอนตัวออกมา อาชีพในโลกนี้มีเป็นพันเป็นหมื่น หาอาชีพสักอาชีพที่ไม่ฆ่าสัตว์นี้หาไม่ได้จริงๆ หรือ

เคยเล่าให้พวกเราฟังแล้วว่าหลวงพ่อกเองเมื่อเป็นนิสิต อาจารย์เห็นว่าเป็นคนมีฝีมือในการทำงานดี ท่านไว้เนื้อเชื่อใจมาก เลยให้ไปคุมโรงฆ่าสัตว์ ต้องไปดูเขาฆ่าอยู่หลายปี ในที่สุดพอรู้ตัวว่าเอ๊ะ..นี่มันบาป ก็หาทางหลบทางเลี่ยงไป ที่แรกเรียนเกี่ยวกับเรื่องวัวเนื้อ ต้องดูเขาฆ่าวัวทั้งตัวผู้ตัวเมีย จึงหลบมาเรียนเรื่องวัวนม

วัวนม โดยทั่วไปเขาฆ่าแต่วัวตัวผู้ เพราะมันไม่ให้นม วัวตัวเมียไม่ต้องฆ่า เก็บไว้ก่อนให้มันให้นมก่อน แต่ในที่สุดก็ต้องฆ่าอีกนั่นแหละ ก็เลยหาทางเลี่ยงต่อไปอีก แก้ไขเปลี่ยนแปลงจากวัวนมไปเรียนผลิตภัณฑนม ทำ Cheese ทำ Butter ทำไอศกรีม ฯลฯ หมดเวรเรื่องฆ่าสัตว์กันไปที หลวงพ่อกก็แก้ไขกันตัวเองออกมาอย่างนี้ สำหรับคุณโยมขอเตือนว่ายังมีอาชีพในโลกนี้อีกมากมาย รายได้ก็ไม่ใช่น้อยเหมือนกัน

เงินทองทุกบาททุกสตางค์ที่เราได้มาจากการประกอบอาชีพนั้น ขอให้ได้มาเพราะบุญเถอะนะ อย่าให้ได้มาเพราะบาปเลย เราจะได้นำเงินนั้นมาเลี้ยงตัวเองเลี้ยงครอบครัวด้วยความภูมิใจ อิ่มเอมใจ วันข้างหน้าเมื่อเรานึกย้อนกลับไปดูอดีต ก็จะมีใจว่าตัวเรา

ครอบครัวเรา ลูกน้องเรา และกิจการของเรา เจริญก้าวหน้าได้ด้วย
ความสะอาดบริสุทธิ์ผุดผ่อง ไม่แปดเปื้อนเลือดเนื้อของใคร หรือ
ทำให้ใครต้องพลอยรับบาปกรรมเลย

นี่ถึงที่ไรใจเราก็จะเป็นสุขทุกครั้ง และบุญนี้ก็จะติดตาม
เราไปทุกภพทุกชาติอีกด้วย

๔๘. เอาจ่างหลวงจีน

หนูเพิ่งจะเริ่มถือศีลค่ะ เพื่อจะเอาชนะคำพูดของหลวงพ่อ เพราะหลวงพ่อเคยพูดว่า ถ้าศีลขาดข้อหนึ่งข้อใด ก็ยากที่จะไปถึงนิพพาน หนูพยายามทำทุกอย่างที่คิดว่าทำแล้วเป็นบุญเป็นกุศล เพื่อที่จะทดแทนศีลที่ขาดไป หนูอยากถึงธรรมกาย แต่หนูฆ่ามดกับปลานิดเดียวเท่านั้นเอง คงไม่เป็นไรใช่ไหมคะ ?

เลิกเสียนะลูกนะ มาอะไรก็ได้ทั้งนั้น จะรักษาศีล ๘ ก็ให้มันครบทั้ง ๘ ข้อ อย่าเที่ยวเอาไอ้โน่นมาชดเชยไอ้นี้ มันชดเชยกันไม่ได้หรอก

มีเรื่องจะเล่าให้ฟังเรื่องหนึ่ง คือความคิดที่จะเอาไอ้โน่นมาชดเชยไอ้นี้ อย่างที่หนูทำนั้น ได้เคยเกิดในประเทศอินเดียมานานแล้ว จนทำให้ศาสนาพุทธแบ่งเป็น ๒ นิกายขึ้นมา คือเมื่อพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเสด็จดับขันธปรินิพพานไปแล้ว พระสาวกของพระองค์ก็แบ่งเป็น ๒ พวก

พวกหนึ่งจะรักษาพระวินัยที่พระพุทธรองค์ทรงบัญญัติเอาไว้ อย่างเคร่งครัดทุกข้อ ไม่ว่าวินัยข้อเล็กข้อใหญ่ วินัยเบาบางอย่างไร ก็จะไม่แก้ไข ไม่ตัดออกทั้งนั้น พระภิกษุกลุ่มนี้เรียกกันว่า **นิกายหินยาน** (หรือเรียกว่าฝ่ายเถรวาท) ได้แก่พระภิกษุที่อยู่ทางภาคใต้ของอินเดีย ซึ่งต่อมาได้นำพระพุทธศาสนาไปเผยแผ่ถึงลังกา ไทย ลาว เขมร และพม่า

ส่วนอีกพวกหนึ่งเรียกว่า **นิกายมหายาน** พวกนี้ตั้งใจจะให้มีสมาชิกมากๆ วินัยบางข้อถ้ารู้สึกว่ายาก ก็ยกเลิกเสียเฉยๆ โดย

อ้างว่าพระลัทธิมัลลิกะปุทรเจ้าเคยตรัสอนุญาตไว้ว่า **ลิกขาบทเล็กน้อยต่อไปในภพภาคหน้าถ้าถือปฏิบัติยาก เพราะโลกเปลี่ยนไปจะยกเลิกเสียบ้างก็ได้เป็นบางข้อ**

ด้วยคำตรัสอนุญาตประโยชน์นั้นนั่นเอง พระภิกษุ บางกลุ่มอยู่ แลบนานว ก็ปรารถนาขึ้นมาก็เดียว “แหม...อากาศหนาว อยากกินเหล้า ให้มันอุ่นกระเพาะ จะทำไงดี จั้จเรยกวินัยข้อนี้ออกให้กินเหล้ากันได้เถอะนะ”

บางกลุ่มอยากจะมีเมีย “แหม..มันจำเป็น” พออ้างความจำเป็นเสร็จก็มีเมียกัน เพราะฉะนั้นพระภิกษุในลัทธิมหายานจึงมีเมียได้กินเหล้าได้ บางทีก็ฆ่าคนได้ ใครเคยดูหนังกำลังภายในบ้าง “วันนี้ฮู้ด-เอี้ยจำเป็นจะต้องละศีลปาณา เพื่อบ้านเมือง” ว่าแล้วหลวงจีนก็คว้าดาบไปไล่ฆ่าชาวบ้าน

ตกลงเป็นอันว่าถ้าเกิดไม่พอใจวินัยข้อไหน หรือรู้สึกว้า
เซ็งมวดกวดขั่นนัก ก็ยกเลิกเสียเลย แล้วไปหาข้อห้ามอย่างอื่นกระจุ๊ก
กระจิกมาแทน เช่น ไม่กินเนื้อสัตว์ ไม่อยู่ในบ้านในเมือง ถือเคร่งเพื่อ
ไปชดเชยศีลข้อที่ขาดไป หนูก็เหมือนกันกำลังทำบุญเพื่อทดแทนศีลที่
ขาดไป นี่เอาอย่างหลงเงินล้าวนะ

หลวงพ่อบอกยืนยันว่า ถ้ายังฆ่าสัตว์อยู่ ไม่มีทางจะไปนิพพาน
หรรษา จะเอาชนะคำพูดของหลวงพ่อด้วยการไปนิพพานให้ได้นะ
 แต่วิธีการยังไม่ถูกต้องนะลูกนะ

๔๙. แอลกอฮอล์ เล็กๆ น้อยๆ

การดื่มเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์เจือปนในปริมาณเล็กน้อย และดื่ม
เพื่อประโยชน์ของร่างกาย จะผิดศีลข้อ ๕ หรือไม่ ?

ในกรณีที่ใช้ผสมยา เป็นยาจริงๆ เช่น ยาธาตุ ยาขับลม ยา
แก้ไอ แก้ปวด ซึ่งผสมแอลกอฮอล์ราว ๓ เปอร์เซ็นต์ ก็ยังทำให้
ติดได้

เพราะฉะนั้นจะกินเหล้าที่ใช้เป็นกระสายยา ก็**ต้องระวังอย่า**
ให้กลายเป็นเอายามาเป็นกระสายเหล้า แต่ไม่ว่าจะกินอย่างไร เรา
ก็เสี่ยงต่อการติดเหล้าแล้วนะ ดีที่สุดอย่ากินเลย คนบางพวกที่ดื่ม
เครื่องดื่มบางอย่าง ที่มีแอลกอฮอล์ผสมเพียงไม่กี่เปอร์เซ็นต์ โดยอ้าง
ว่าดื่มเพื่อสุขภาพบ้างละ ให้เล็ดลมตีขึ้นบ้างละ

ระวังเถอะจะพลัดตกนรกลงไป เพราะความประมาทว่า
เป็นเครื่องดื่มเพื่อสุขภาพนั่นแหละ

